

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

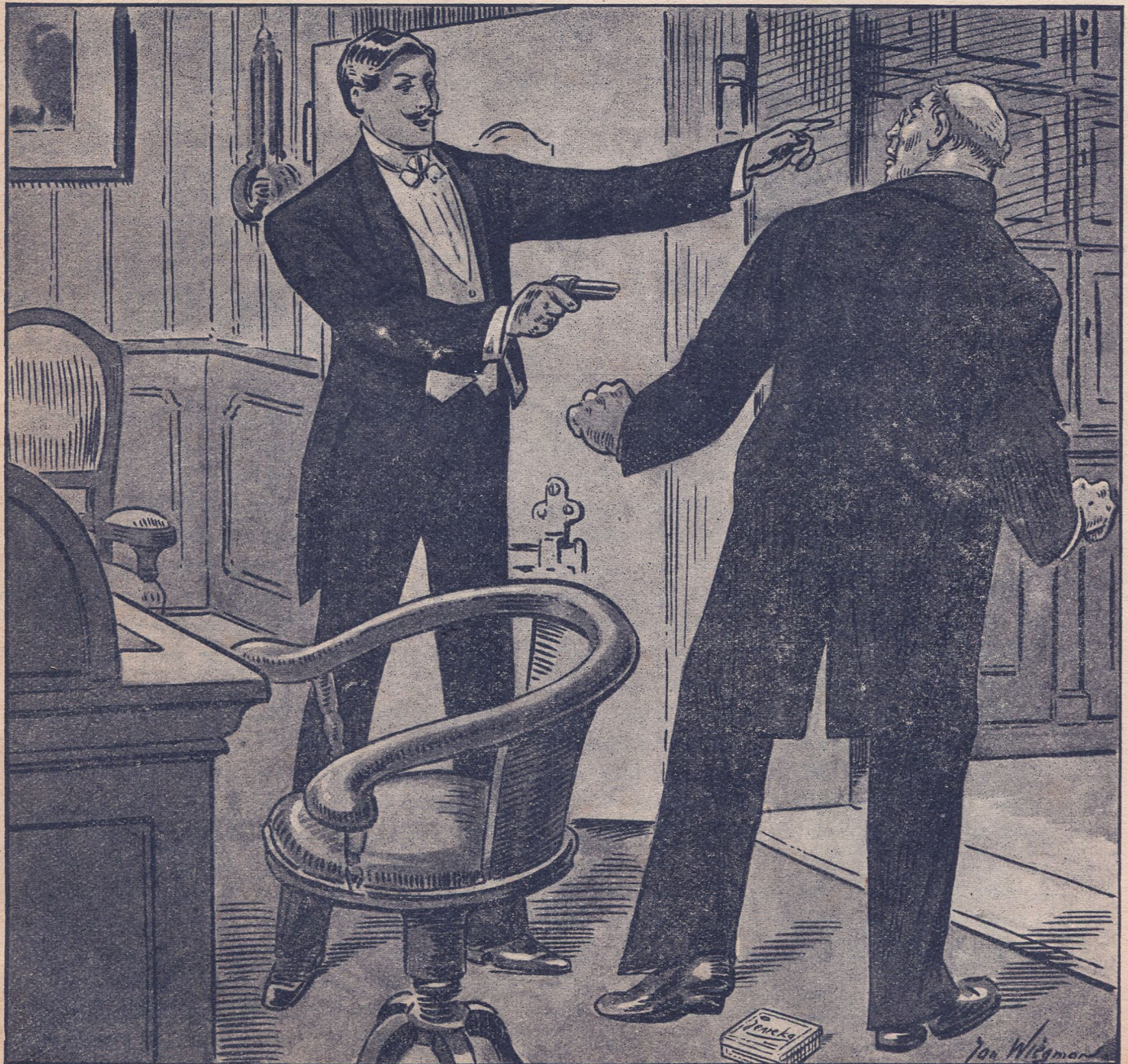
genaamd Raffles
De groote Onbekende

No. 456

De dochter van den Vleeschpakker

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE DOCHTER VAN DEN VLEESCHPAKKER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Aan boord van de
Sussex.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De passagiers der eerste klasse aan boord van de Sussex, een der grootste schepen van de „White Star Line”, hadden juist den overvloedigen maaltijd beëindigd, dien zij genuttigd hadden, in de met vorstelike weelde ingerichte eetzaal, die overdag haar licht ontving door een reusachtigen koepel van glas, maar die thans om bijna half negen in den avond daghelder verlicht werd door een groot aantal elektrische lampen.

Reeds lang had men aan boord van de groote schepen gebroken met het ouderwetsche stelsel van de Table d'Hôte, waarbij alle gasten aan aan eindeloze lange tafels zaten geschaard.

Evenals in de groote hotels op het land zaten de passagiers hier aan afzonderlijke ronde tafels, ingericht voor twee, vier, zes of hoogstens acht personen.

De vloer van de groote eetzaal was belegd met een vuistdik Smyrna tapijt, waarover de bedienden, onder het wakend oog van den eersten hofmeester, geruischloos heen en weer liepen.

Maar men was toch de oude gewoonte getrouw gebleven, dat de kapitein tegelijkertijd dineerde met het grootste gedeelte der eerste klasse passagiers, en al had het veel van zijn vroegere intimiteit verloren, zoo wist kapitein, Bullfinch toch door zijn gezelligen kout en zijn merkwaardige verhalen steeds de aandacht gaande te houden van degenen die met hem aan dezelfde tafel van acht personen gezeten waren.

De eerste officier, Merryman, presideerde een tweede tafel, de tweede officier Stick nam de honneurs waar van de derde.

De zaal kon gemakkelijk drie honderd personen bevatten — het aantal eerste klasse passagiers, hetwelk de Sussex als maximum kon meevoeren.

De eetzaal was juist onder het groote promenadedek gelegen, en de koepel die er boven uitstak, was omgeven door een fraai bewerkte koperen balustrade.

De Sussex bezat een van de grootste promenadedekken van alle schepen der „White Star

Line," en men had volle vijf minuten noodig om het in snelle stappen van het eene tot het andere einde af te wandelen.

Een gedeelte van dit dek was bestemd voor de zoogenaamde State Cabins, zeer dure luxe hutten, alleen te betalen door schatrijke lieden, die er niet tegen op zagen, twee of drieduizend dollar te betalen voor een reis van zeven of acht dagen, maar die zich dan ook verplaatst konden wanen in de weelderigste hotels, die men zich kon voorstellen.

Onder de weinigen die zich ditmaal de weelde van zulk een reeks van drie vertrekken had kunnen permitteeren, bevond zich de schatrijke Amerikaan Jerubald Wynne, in zijn vaderstad Chigaco „de vleeschkoning" genaamd.

Hij bezat een van de grootste vleeschpakkerijen van de stad, zoo niet van geheel Amerika, en die in ieder geval in een adem kon worden genoemd met de wereldberoemde fabrieken van geconserveerd vleesch van Armour, die zich in dezelfde stad bevinden en er een bezienswaardigheid gaan worden.

Wynne werd gerekend onder de twintig rijkste lieden van Amerika en men schatte zijn fortuin op tweehonderd tachtig millioen dollar.

Het is echter de vraag, of Jerubald Wynne zelf wel nauwkeurig wist, hoe geweldig rijk hij was.

De beroemde vleeschpakker had eenige maanden in Engeland doorgebracht om eenige contracten af te sluiten voor de levering van bevroren vleesch, en hij had zich daarbij doen vergezellen door zijn secretaris, Ted Larimer, die van al zijn zaken grondig op de hoogte was, en zich reeds geruimen tijd in zijn dienst bevond, door zijn chauffeur Tom Morton, die hem in de geweldig groote Sunbeam door Engeland moest rijden, en tenslotte door zijn dochter, Alice.

Het was de eerste tip van het jonge meisje over den grooten haringvijver en zij had er lang bij haar vader op moeten aandringen, alvorens deze er in toestemde hem op deze zakenreis te vergezellen.

Maar er was nog een ander persoon bij het kleine gezelschap, die wij nog niet genoemd hebben.

Zij was de gouvernante van Alice, ofschoon deze reeds een leeftijd had bereikt, waarop men het gewoonlijk zonder deze dames pleegt te stellen en zij luisterde naar den naam van Miss Anastia Snug en zij deed zich aan het oog voor

als een buitengewoon spichtige, eenigszins sproetige en van een kolossalen hoornen bril voorziene dame van een onzekeren leeftijd, die echter aan goedgeloovigen verzekerden dat zij vijf en dertig jaar was.

Haar vijanden en zij had er vrij veel, want haar tong was zoo scherp als een scheermes, verklaarden dat zij heur haar verfdde en meer valsche dan echte tanden in den mond had.

Maar voor haar beroep was zij uitstekend geschikt en al was zij negentig jaar geweest, de heer Wynne zou haar niettemin in dienst hebben gehouden, zoolang zij slechts in staat was geweest zich te bewegen en zijn dochter „na te rijden" zooals hij het noemde.

Miss Snug had een echte Engelsche opvoeding genoten, zij was een Engelsche van geboorte en zij had dan ook nooit veel sympathie gevoeld voor den vrijen omgang, dien Amerikaansche ouders tusschen jonge lieden van beiderlei geslacht toestaan en die bijvoorbeeld Parijzer ouders de haren te berge zouden doen rijzen.

Het woord „fatsoen" lag Miss Snug als het ware in den mond bestorven en zondigen tegen de regels der etiquette was haar een gruwel.

Men verweet haar wel eens, dat zij nog uit de oude school was en blijkbaar van de gelijkheid van man en vrouw niets wilde weten, maar daarop gaf zij steeds ten antwoord dat de rechten tusschen man en vrouw harentwege gelijk mochten zijn, maar dat de man dan toch in ieder geval de meeste plichten had, met name plichten van hoffelijkheid en eerbied tegenover de vrouw.

Eigenlijk gezegd was het een voortdurende en stille strijd tusschen Alice en Miss Anastia Snug, want het dochttertje van den varkenskoning hield er zeer moderne begrippen op na en duldde het toezicht van haar gouvernante slechts met moeite.

Wanneer zij slechts kon, trachtte zij aan haar heerschappij te ontsnappen, hetgeen strijk en zet een sermoen tengevolge had, geborduurd op het stramien „fatsoen".

Een fatsoenlijk meisje mocht niet dat, een fatsoenlijk meisje deed niet dit. Men moest de vormen in acht nemen, men leefde toch niet in een land van wilden, men behoorde zich toch een weinig te bekommeren om hetgeen de buitenwereld van ons zou zeggen.

Dan luisterde Alice geduldig toe, zacht als een lammetje, met gebogen hoofdje en met neergeslagen wimpers, een toonbeeld van nederigheid

en geduld, om een paar dagen later opnieuw te beginnen en een ritje te maken met den secretaris van haar vader, tot groote ontsteltenis van Miss Snug, die iets dergelijks in de hoogste mate shocking en ontoelaatbaar vond.

En toch, Miss Snug en Alice hielden veel van elkander, al trachtte de tweede de eerste een poets te bakken. De Engelsche was reeds in het huis van Wynne gekomen, toen Alice een meisje van nog geen vijf jaar was en zij werd dan ook als een soort huisgenootte beschouwd, maar Alice noemde haar nooit anders dan de „Politieagent”.

Maar het bevallige dochtertje van Jerubald Wynne hield er niettemin eenige inzichten op na die de volle symphatie wegdroegen van haar gouvernante.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat het achttienjarige meisje heel trotsch was op het geld van haar vader en het zich in het hoofdje had gezet, dat een Europeesche graaf of zelfs een baron, om niet te spreken van een rasechten prins van den bloede het zich een eer moest achten haar naar het altaar te geleiden.

Nu was deze eerste kleine reis voor een nadere kennismaking met een eventueelen echtgenoot wel wat al te kort geweest, maar het volgende jaar zou men zes maanden in Europa doorbrengen en dan eens omzien naar een geschikt graaf, als het kon een baron of nog liever een prins.

De voorbeelden waren immers legio, dat een rijk Amerikaansch meisje met een Europeeschen edelman was getrouwd — en Alice zag niet in, waarom ook haar dat lot niet zou beschoren zijn.

Zij was jong, zij had een lief gezichtje, zij was vroolijk en opgewekt — en zij zou een bruidschat van eenige millioenen meebrengen.

Het is waar — menigmaal waren dergelijke huwelijken op een jammerlijke mislukking uitge-loopen, maar dat schrikte haar niet af.

Er was op zijn minst een persoon, die het volstrekt niet eens was met dit inzicht — en dat was de jonge secretaris Ted Larimer.

Hij had de dochter van zijn werkgever lief gekregen — hij had het haar zelfs een paar malen gezegd en hij was in zijn gezicht uitgelachen.

O zeker, Alice had volstrekt geen hekel aan hem, zij vond hem zelfs heel aardig, hij was een gezellige kameraad, hij tenniste, hij roeide, danste

uitstekend — hij was om den drommel niet onknop — maar hoe stond het met zijn adel?

Helaas — de adel van Ted school alleen in zijn gezondheid, in zijn goed hart en in zijn frisch, rond gezicht, misschien ook in zijn eerlijkheid en schrandrheid, door Wynne ten zeerste op prijs gesteld, maar die bij zijn trotsch dochtertje geen gewicht in de schaal scheen te leggen.

Maar Ted Larimer had nog een andere hoedanigheid — hij was zeer geduldig en vastberaden en hij had dan ook volstrekt geen genoegen genomen met zijn afwijzing.

Hij was niet een van die treurende jongelingen, die er als een geknakte lelie bijloopen, wanneer het geliefde meisje hen niet aanstonds in de armen vliegt, maar een flinke knaap, die genoeg besef van eigenwaarde had om het niet zoo spoedig op te geven en het aan het voorwerp zijner liefde duidelijk te maken, dat zij zeer onverstandig deed een man te huwen, alleen omdat hij blauw bloed in de aderen had, alsof dat een waarborg zou zijn voor duurzaam huwelijksgeuk.

Alice was bij die gelegenheid boos weg geloopt en Ted was eventjes bedroefd geweest, maar niet erg lang, want dat lag volstrekt niet in zijn aard.

Mijnheer Wynne had dus een zakenreis gemaakt, die hem opnieuw een paar millioen in den schoot moest werpen.

Maar dat was niet het eenigste.

Hij had te Chicago zijn vrouw achtergelaten en deze had het verlangen te kennen gegeven, dat haar echtgenoot voor haar een collectie juweelen zou medebrengen, zooals men ze alleen maar in de oude wereld vond.

De Amerikaansche bladen hadden mededeelingen gedaan over een veiling van eenige zeer kostbare sieraden, die hadden toebehoord aan een Fransche familie en welke te Londen verkocht zouden worden.

Aangezien de verkoop juist viel in den tijd van Wynne's verblijf in de Engelsche hoofdstad, zoo had hij zich gehaast, een groot deel van de waarlijk vorstelijke verzameling aan te koopen.

En daar mijnheer Wynne ook niet aan overmaat van bescheidenheid leed, zoo was het al heel spoedig bekend, dat hij voor zijn vrouw een Rivière van ongeveer vijf en dertig duizend dollar, een diamanten broche, eenige fraaie ringen en twee zeer kostbare parels zou meebren-

gen, gemonteerd als oorhangers en die door kenners op een waarde van twintig duizend Dollar werden geschat.

Het kleine gezelschap had aan een tafel voor vier personen gezeten en stond nu op om zich naar het promenedek te begeven.

Het was een verrukkelijke avond en zoo warm dat men zich zelfs zonder jas in de buitenlucht kon ophouden.

Van het groote voordek klonken de tonen van het strikje, dat daar gedurende een deel van den avond muziek zou maken en reeds dansten eenige paartjes rond, op de maat van een woesten Jazz.

Het dek was helder verlicht en bood ruimte in overvloed om er naar hartelust te dansen.

Overall stonden banken en gemakkelijke stoelen die tot rusten noodden.

Ook bevonden zich hier de fraaie wintertuin, de bar en de rookzaal voor de heeren, die liever binnenskamers wilden zijn.

Eenige negerbedienden liepen in hun witte pakken heen en weer, met bladen vol flesschen sodawater, Ice cream, limonade en andere verfrisschende dranken.

Onder degenen die zich, dicht bij de verschan- sing in twee gemakkelijke ligstoelen hadden neergevlid, waren twee heeren, die goede vrienden met elkander schenen te zijn en steeds in elkanders gezelschap werden gezien.

Zij bemoeiden zich niet veel met de andere passagiers, maar men vond hen vaak in de groote zwemzaal waar zich een bassin bevond, waarvoor zich menige stad van gemiddelde grootte niet had behoeven te schamen, of in de turnzaal waar zij zich bezig hielden met schermen, gymnastiek of boksen.

Op de passagierslijst stonden zij vermeld als Baker en Hudson, en men geloofde dat zij op weg waren naar New-York louter voor hun genoegen en om iets van de wereld te zien.

Maar in werkelijkheid waren zij niemand anders dan John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de stoutmoedige avonturier, en zijn trouwe vriend Brand, die aan de meeste van zijn avonturen een werkzaam aandeel had genomen.

En het verloop van ons verhaal zal ons spoedig genoeg doen zien, met welk doel de Groote Onbekende en Charles Brand zich aan boord bevonden van de Sussex.

Let goed op:
Cigaret J. v. K. heeft geen
mondstuk.

Hoofdstuk II.

De kostbaarheden van Mevrouw Wynne.

De muziek speelde een slependen wals.

Raffles had een cigarette tusschen de lippen gestoken, en nu verlichtte het vlammetje van den sigarenaansteker zijn gelaat — een ernstig, regelmatig gevormd gelaat, glad geschoren, twee donker grijze oogen, overwelfd door prachtig geteekende wenkbrauwen, en een krachtig geteekende mond.

Hij leunde nu achterover in zijn stoel, blies een rookwolk uit, en keek naar den helderen hemel, waarin de sterren met zeldzame klaarheid flonkerden.

Hij en Brand zaten een weinig afgezonderd en zij konden op fluisterenden toon met elkander spreken zonder door iemand te worden gehoord.

Toen begon Charles Brand, die zelf een cigarette had aangestoken:

— Weet je, dat wij vandaag vier dagen onderweg zijn?

— Ik weet het, Charly! Waarom stel je mij die vraag?

— Wel, eenvoudig omdat je je een weinig zult moeten haasten, als je inderdaad nog van plan bent om te doen wat je je hebt voorgenomen.

— Je weet dat ik zoo spoedig niet van een voornemen afzie! hernam Raffles kalm.

— Maar wij hebben nog maar drie dagen!

— Dat is twee en zeventig uren!

— Alles goed en wel — maar als de toestand

niet verandert, dan kan ik niet inzien hoe je erin zult slagen het bewusie in handen te krijgen! Het is goed weggeborgen, dat weet je wel!

— In de safe van den betaalmeeester — ik zou geen knip voor den neus waard zijn, als ik het niet wist!

— En denk je daar bij te kunnen?

— Dat zal heel moeilijk gaan! Het is een bijzonder stevige brandkast en ze is zoo goed als nooit verlaten! Die kast staat in een vertrek, dat des nachts goed bewaakt wordt en de betaalmeeester slaapt er vlak naast — en de man heeft een hazenslaapje, dat is bekend!

— Welnu dan?

— Komaan, de juweelen moeten er toch eens worden uitgehaald, als Wynne zich aan land begeeft.

— Dat zal hij tien minuten van te voren doen.

— Geen kwestie van! Dat kun je zelf ook wel begrijpen, want de betaalmeeester heeft wel wat meer kostbaarheden en geldswaarden in zijn brandkast dan alleen die van Wynne. Hij moet de menschen op hun reu alles weder ter hand stellen en daar gaan uren mee heen. Vergeet ook niet dat de koffers gepakt moeten worden en daarenboven onze vriend Wynne is een ijdele heer en het zou mij volstrekt niet verwonderen, dat hij een dezer dagen de fraaie juweelen eens aan de nieuwsgierige dames toont, die hem er al eens naar gevraagd hebben!

— Maar dadelijk daarna zullen zij weder naar de safe gaan!

— Als ze er maar eerst uit zijn dan.... begon Raffles met een flauwen glimlach.

Hij brak echter den zin af en keek naar een tweetal personen, die op eenigen afstand over de verschansing leunden en in de golven staarden.

Het waren Alice Wynne en Ted Larimer.

— Een aardig paartje! vervolgde Raffles zacht.

— Spreek je van een paartje? Bedoel je den secretaris van Wynne en diens dochter! Maar zij geeft niets om den jongen, Edward. Gisteren ben ik geheel onwillens getuige geweest van een klein tooneeltje, dat voor zichzelf sprak.

Hij scheen haar iets van ernstigen aard te hebben gevraagd en zij antwoordde, dat hij haar verveelde en dat zij zeker kwade vrienden zouden worden, als hij nog eens op dat onderwerp terug kwam!

— En dat onderwerp was zeker een huwelijksaanzoek?

— Iets dergelijks!

— Wat wil ze dan eigenlijk nog meer? Ik heb dien jongen man pas een dag of vier gadeslagen, maar ik vind hem heel sympathiek! Een goed prater, een hard werker, die zelfs aan boord zijn correspondentie bijhoudt en zaken met zijn patroon bespreekt, een frissche knaap en een uitstekend sportsman!

— Maar hij is niet van adel!

— Wat beteekent dat? Wil zij dan iemand van adel hebben?

— Dat leidde ik tenminste af uit wat hij zei. Hij verweet haar dat zij zich liet verblinden door een adellijken naam en hij vroeg haar of zij dacht, al was het maar een minuut ouder te kunnen worden, gezonder of gelukkiger te zullen zijn, als zij een barones werd.

— Zoo, waait de wind uit dien hoek! hernam Raffles langzaam en hij blies een dikke rookwolk uit. Wat een dwaasheid! Ik verzeker je dat het in de meeste gevallen niet veel zaaks is wat er aan edellieden naar Amerika komt, meestal zijn zij volstrekt niet edel.

Op dat oogenblik voegde zich een derde persoon bij het paartje, dat nog altijd over de verschansing leunde.

— Daar is de dragonder, die zich als vrouw vermomd heeft! zeide Charly zacht.

— En zij komt aanstappen als de wrekende deugd, zeer ontdaan over de eenzame beschouwing van die twee over de golven! zeide Raffles. Ik kan haar snerpende stem zelfs hier hooren! Ik mis iets aan die vrouw!

— Wat dan?

— Een vlammend zwaard!

— Nu, een gummi knuppel zal haar ook niet misstaan! Zij heeft veel van een verkeersagent, dunkt mij!

— In dezen zin, dat zij het misdadige paar op het verkeerde van hun gedrag wijst, merkte Raffles op. Maar ik geloof dat miss Alice zich verzet en de verzenen tegen de prikkels slaat!

— En Larimer schijnt de tusschenkomst ook maar half naar waarde te schatten! zei Charly Brand glimlachend.

Het drietal kwam nu aangewandeld en de verwijtende stem van Alice was duidelijk hoorbaar, toen zij sprak:

— U verschijnt altijd als een duiveltje uit een doosje! Waarom maak je mij toch altijd zoo aan het schrikken?

— Omdat het minste begrip van fatsoen je moest zeggen, dat het geen pas geeft, om bij half tien in den avond over de leuning van een schip te hangen! zeide miss Anastia op strengen toon. Mijnheer Larimer, ik had van u gedacht, dat u dat zelf wel zou inzien!

— Wel, miss Snug wij deden niets kwaads, helaas! zeide de jonge secretaris.

— Foei, mijnheer Larimer! hernam de gouvernante, zeg zoiets nooit meer, of ik zal bij mijnheer Wynne rapport moeten maken.

— Maar wij spraken over de visschen hier in zee! riep Alice wanhopig.

— Dat had je dan kunnen doen in de groote conversatiezaal, waar fatsoenlijk licht brandt! hernam miss Snug.

— In 's hemelsnaam, er is niet met haar te strijden! hernam Alice zuchtend. Weet je wat, Ted, wij zullen wat gaan dansen!

— Wacht dan nog wat, daar wordt weer zulk een afschuwelijke Jazz begonnen! riep Miss Snug uit.

— Maar daar is het mij juist om te doen! riep het jonge meisje.

En zij trok Ted bij den arm met zich voort, naar het gedeelte van het dek waar gedanst werd.

Miss Snug maakte een gebaar van wanhoop en volgde hen.

— Groote goden, zij zal toch zelf ook niet aan den dans gaan meedoen? vroeg Brand verschrikt.

— Liever zal zij over boord springen, daar ben ik zeker van! antwoordde Raffles. Zij is een merkwaardige vrouw, zooals men ze nog alleen maar in Duitsche kluchten en operettes aantreft.

— Heb je op haar voeten gelet?

— Ja! Ik spreek zeer ongaarne kwaad van het uiterlijk der zoogenaamde zwakke sexe, maar dit gaat de perken van het geoorloofde wel een weinig te buiten.

Het is helaas bekend dat de Engelsche vrouwen het recht hebben er groote voeten op na te houden, maar zij maakt van dat recht wel wat misbruik!

— Ik voor mij dacht eerst dat het een grap was, dat het onmogelijk haar eigen voeten konden zijn, dat zij de medepassagiers wat wilde vermaken — maar zij zijn van vleesch en been, dat heb ik gemerkt, toen ik haar vanmiddag bij

ongeluk op haar teenen trapte en zij mij met een vernietigenden blik bestrafte.

Nog altijd klonken de tonen van het kleine orkestje op het dek.

En als een ver, dof geraas klonk het gedreun van de machtige machines, heel diep onder in het schip.

De paartjes zwierden rond, onvermoeid, en de kring van toeschouwers werd voortdurend grooter.

Dat duurde zoo tot bijna elf uur, en daarop begaven zich de meeste passagiers naar hun kooien.

Raffles en Charly bezetten twee hutten, dicht bij de trap naar het promenadedek gelegen, en door een tusschendeur met elkander in verbinding staande.

— Ik vrees dat het op niets zal uitloopen! begon Charly, zoodra de twee vrienden zich in hun hut hadden terug getrokken. De vijfde dag zal zijn als de vierde, de zesde als de vijfde, en je zult onverrichterzake moeten terugkeeren.

— Je bent wat al te pessimistisch, waarde Charly! zeide Raffles bedaard. Terugkeeren doe ik in geen geval zonder de juweelen, zij staan mij bijzonder aan, en gewetensknaging zal ik wel niet hebben, want onze vriend Wynne is zoo ontzaglijk rijk, dat hij het verlies ternauwernood zal bemerken. Het is waar dat mevrouw Wynne speciaal haar zinnen had gezet op die Fransche kostbaarheden maar dan moet zij maar wachten tot een volgende reis van haar man.

— Wat ben je van plan te doen, als het hier op het schip niet gelukt?

— Dan reis ik hen na naar Chicago en doe het daar!

— En geloof je werkelijk dat je de juweelen hier aan boord zult kunnen verbergen, verondersteld eens dat je erin slaagt ze buit te maken?

— Dat is het minste bezwaar!

— Maar niemand zal het schip mogen verlaten, voor de dief ontdekt is! Iedereen die zich aan land begeeft, zal streng gefouilleerd worden.

— Maak je niet ongerust — ik zal mij zonder de diamanten aan land begeven, ik zal weer met de Sussex terug gaan, — en ik zal de steenen terug vinden waar ik ze verborgen heb. En nu wensch ik je wel te rusten — het verblijf in de open lucht maakt een weinig slaperig.

En reeds tien minuten later hoorde Charly door de opengebleven deur aan de regelmatige ademhaling van Raffles dat deze inderdaad gerust sliep.

Hij zou het trouwens ook gedaan hebben aan boord van een vliegmaschine, in de kleine salon van zijn duikboot, of op den top van den hoogsten berg ter wereld, daarvan was Charly overtuigd. Hij zelf kon niet aanstonds den slaap vatten, want hij begreep maar al te goed, met welke gevaren het gepaard zou gaan, om zich aan boord van dit schip met zijn bijna vijfendertig honderd personen aan boord, meester te maken van de juweelen en ze zoo goed te verbergen, dat zij niet ontdekt zouden worden.

Hij had deze bezwaren trouwens aanstonds geopperd, zoodra Raffles zijn voornemen te kennen had gegeven, om zich van de kostbaarheden meester te maken, nadat hij in de Londensche bladen had gelezen dat Jerubald Wynne ze gekocht had.

Maar Raffles had het er nu eenmaal op gezet — en Charly had zich in het onvermijdelijke geschikt, en was dadelijk een paar plaatsen gaan bespreken op hetzelfde schip dat Wynne en zijn klein gezelschap weder naar Amerika zou terug brengen.

Hij kende de buitengewone schranderheid van den Gentleman-dief, maar hij vroeg zich toch tevergeefs af, hoe het Raffles ooit zou gelukken, de juweelen te rooven, die veilig werden bewaard in een zeer sterke, moderne brandkast, die bijna nooit alleen werd gelaten.

Toen Charly Brand den volgenden morgen ontwaakte, doordat de hofmeester op zijn hutedeur klopte, vernam hij dat de Sussex in den morgen van den derden dag te New-York zou aankomen, tenminste wanneer het weder zoo bleef.

En hij bedacht, dat Raffles dus nog tweemaal vierentwintig uren had, om zijn slag te slaan.

Hij was er dan ook vast van overtuigd dat de stoutmoedige Gentleman-dief niet de geringste kans zou hebben en ditmaal met den kous op den kop huiswaarts zou moeten keeren.

Maar opnieuw gaf Charly blijk, dat hij Raffles nog niet geheel en al kende en diens wonderbaarlijk doorzettingsvermogen onderschatte.

Alles beloofde een heerlijken dag en aan land moest het zelfs te warm zijn, want de hitte deed zich gauw gevoelen en alleen op het grootte

wandeldek was het aangenaam te vertoeven, als gevolg van de groote vaart van het schip.

Om negen uur waren bijna alle passagiers present, om te genieten van het verrukkelijk weder.

De kapitein was buitengewoon in zijn humeur, want hij zou zijn premie ditmaal zonder de minste moeite verdienen en zijn schip ver binnen den bepaalden tijd in veilige haven brengen, want alles voorspelde een zeer gelukkigen overtocht.

De zee was zoo glad als een spiegel, er stond bijna geen wind en aan den lichtblauwen hemel vertoonde zich niet het minste wolkje.

En met kapitein Bullfinch waren al zijn ondergeschikten in een voortreffelijke stemming van den eersten officier tot den minsten donkey-man, want allen zouden in meer of mindere mate deelen in het succes van den overtocht en dienovereenkomstig beloond worden — want er werd aan steenkool, aan voedsel, aan smeerolie voor zeer groote bedragen bezuinigd.

Na het Engelsch ontbijt wandelden de kapitein, met zijn handen op den rug en Jerubald Wynne over het promenadedek, dicht bij de commando-brug.

De vleeschfabrikant had eenige privileges, die hij te danken had aan zijn rijkdom en aan de omstandigheid dat hij met zijn klein gezelschap niet minder dan zeven hutten en van de allerafraaiste in beslag had genomen.

Nadat de beide heeren eenigen tijd over het weder, de jongste draadlooze berichten omtrent den toestand in Europa en andere zaken hadden gesproken, begon kapitein Bullfinch glimlachend:

— Weet gij wel, mijnheer Wynne, dat gij een der grootste attracties van mijn schip zijt?

— Zoo waarlijk? Waaraan heb ik dat te danken? vroeg Wynne, die niet geheel en al onbevattelijk was voor vleierij.

— Wel, ten eerste aan den grooten naam dien gij in uw land hebt en dan aan de omstandigheid dat gij voor mevrouw uw echtgenoot een aantal sieraden, die zeer kostbaar zijn, meevoert! Vooral de dames onder mijn passagiers zijn er bepaald gebrand op, die prachtige diamanten en paarden eens te bezichtigen, waarvan zij wonderen hebben hooren verhalen!

Wynne had glimlachend toegelusterd, zijn dik hoofd een weinig naar den kapitein toegewend en zei, na even te hebben nagedacht:

— Wel, niets is eenvoudiger dan dat, waarde

kapitein! Ik zal mijn juweelen heden middag eens vertoonen — mits gij er natuurlijk voor kunt instaan, dat er niet het minste gevaar bij is!

— Welk gevaar zou er kunnen zijn? vroeg de kapitein verwonderd. Het is immers klaarlichte dag, gij zijt in gezelschap van een paar honderd passagiers, die elkander op de vingers zien en u zelf zal de juweelen uit de safe nemen.

De Amerikaan scheen de zaak nog even te overleggen en zeide toen, de schouders ophalend:

— Het zou ook te dwaas zijn, als men zou

willen trachten, mij aan boord van een mailboot van mijn diamanten te berooven in volle zee en daarenboven.... ik kan volstrekt geen gevaar loopen!

Hij gaf den kapitein een knipoogje, waarvan de beteekenis echter aan Bullfinch scheen te ontgaan en vervolgde toen:

— Het blijft dus afgesproken — vanmiddag, tegen het theeuur, zal ik mijn diamanten laten zien aan de nieuwsgierige dames.

Hoofdstuk III.

De juweelen verdwijnen en verschijnen weder.

Het was ongeveer half vijf in den middag, toen een aantal van de eerste klasse passagiers zich vereenigden in den wintertuin, waar het heerlijk koel was. Hier stonden overal rieten tafeltjes, met gemakkelijke stoelen er omheen en men kon zich hier wanen op het terras van een deftig restaurant in een of andere badplaats.

Bedienden in sneeuwwitte, met vergulde knopen versierde pakken, liepen rond en dienden de thee rond.

Men fluisterde druk onder elkander, want het was reeds bekend geworden, dat Wynne zijn prachtige sieraden zou toonen en vooral de dames waren zeer nieuwsgierig.

Wynne had zich met zijn dochter, haar onafscheidelijke gouvernante en zijn secretaris, reeds neergezet en wachtten nu. Toen ook de kapitein aanwezig was, benevens de tweede officier en de tweede stuurman, stond Wynne op en verwijderde zich met eenige plechtigheid.

Hij liep over het dek naar de hut van den betaalmester, die dicht bij de commandobrug was gelegen en waartoe hij een trap moest afdalen, klopte aan en trad binnen.

De betaalmester stond onmiddellijk op en boog diep voor den schatrijken Amerikaan.

Hij was een ongeveer zestigjarig man, vergrijsd in den dienst en met een gelaat, waarvan de kleur veel geleek op die van rooden baksteen als gevolg van een langdurig verblijf op zee van zijn prilste jeugd af.

Hij droeg een keurige uniform en zat op het oogblik voor een eikenhouten tafel, bezig met

het opmaken van rekeningen, waarin hij geholpen werd door zijn assistent, een nog jongen man, met een intelligent gelaat en gitzwarte oogen.

In een hoek stond een niet zeer groote, maar uiterst sterke brandkast, van voortreffelijk maaksel en een der stalen wanden van de hut was geheel ingenomen door genummerde loketkastjes.

Een daarvan was gehuurd door Wynne en hij bewaarde er eenige sieraden van geringere waarde en ook een deel van zijn contanten in. De kostbare kleinoodiën echter, die voor zijn vrouw bestemd waren, bevonden zich in de brandkast.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer Wynne? vroeg de betaalmester, Hyndman geheeten.

— Ik zou gaarne mijn diamanten even willen hebben — ik bedoel die in de brandkast, antwoordde de milliardair.

— Nu reeds, mijnheer Wynne? vroeg Hyndman verbaasd. Is dat niet wat gevaarlijk? Bedenk dat wij pas overmorgen aankomen.

— Het is maar voor een half uurtje, mijn waarde Hyndman, dan krijgt gij ze weder terug. Ik wilde ze slechts even toonen aan de passagiers der eerste klasse, want vooral de dames leggen groote nieuwsgierigheid aan den dag. Hier is mijn reçu!

Maar de betaalmester maakte glimlachend een afwerend gebaar en zeide:

— Geef mij het reçu als gij van boord gaat! Thans is het nog niet noodig, want juweelen als de uwe verwisselt men niet zoo gemakkelijk met anderen.

Onder het spreken was hij reeds opgestaan en trad op de kast toe, welke hij opende met behulp van een sleutel, welken hij uit zijn broekzak haalde.

Hij nam een klein, ijzeren kistje van de bovenste plank en reikte het den schatrijken Amerikaan toe met de woorden:

— Wees zoo goed, alvorens gij mijn bureau verlaat, u even te overtuigen dat de inhoud van het kistje onaangeroerd is, mijnheer Wynne.

De vleeschpakker had het kistje op de tafel gezet, haalde een sleutelbos te voorschijn en opende het.

Een enkele blik was voldoende om hem te overtuigen dat alle sieraden aanwezig waren.

Hij klapte het deksel weer dicht, nam de sieraden onder den arm en zeide:

— In orde, Hyndman — over een half uur kom ik, of komt de kapitein het fraais terug brengen.

Hyndman boog en was een oogenblik later weer in zijn rekeningen verdiept.

Wynne echter liep haastig weder naar den wintertuin, het kistje stevig onder den arm gekneld, zijn komst werd door een soort gejuich begroet, aangeheven door het vrouwelijk deel van de passagiers.

Met eenige plechtigheid schreed hij weder naar de tafel en plaatste het kistje in het midden daarvan.

De kapitein en de beide officieren, de gouvernante en de secretaris vormden een soort beschermenden kring om hem heen en toen opende de vleeschfabrikant het kistje.

De dames waren reeds komen toelopen en een kreet van verrukking steeg op, toen Wynne langzaam een zeer schoon halssnoer van groote, buitengewoon fraai geslepen diamanten uit het kistje nam en het omhoog hield, opdat allen het duidelijk zouden kunnen zien.

Het was de beroemde rivièr, het kostelijke stuk, waarnaar mevrouw Wynne voortdurend verlangd had.

De kreten van verbazing en verrukking verstomden echter spoedig en het was alsof de dames in stomme aanbidding verzonken voor dit pronkstuk van juwelierskunst.

Zij kwamen zoo dicht mogelijk naderbij en bekeken de rivièr van allen kanten, waarvan de steenen flonkerden in het zonlicht dat schuin naar binnen drong.

Een van de dames mocht het zelfs even in de hand nemen, maar de kapitein en de anderen keken zeer scherp toe, ofschoon Wynne zelf goedig toestemming gaf, het prachtige halssnoer de ronde te laten doen.

Daarna werden de oorhangers, de ringen, de armbanden, de diamanten broche en de andere sieraden bezichtigd.

Toen alle dames zich verzadigd hadden aan den aanblik van de kostbare juweelen, deed Wynne alles weder in het kistje, na zich zorgvuldig te hebben overtuigd dat er niets mankeerde en gaf het toen aan den kapitein, met de woorden:

— Misschien wil een uwer officieren wel zoo goed zijn, kapitein?

— Dat spreekt immers van zelf! antwoordde Bullfinch.

Hij stelde het kistje aan den tweeden officier ter hand en zeide:

— Breng de juweelen maar spoedig weder aan Hyndman, ofschoon ik liever had dat mijnheer Wynne het zelf deed!

— Aan wien zou ik het beter kunnen toevertrouwen, dan aan een van uw officieren, kapitein! riep Wynne uit. Ga maar, mijnheer Stick, het is wel in orde!

Stick had het kistje reeds aangenomen en verliet den wintertuin.

Wynne had een van zijn reusachtige sigaren aangestoken, liet zich achterover in zijn stoel vallen en genoot nog van den indruk, dien hij met zijn kostbare sieraden op de passagiers gemaakt had.

Maar Ted Larimer, de secretaris, keek een weinig somber voor zich heen, want deze tentoonstelling bracht hem immers op pijnlijke wijze opnieuw onder het oog welk een afgrond hem scheidde van het meisje dat hij zoo oprecht liefhad.

Zeker, hij verdiende een salaris, dat menig minister hem kon benijden, maar wat was het in vergelijking van de ontzaglijke rijkdommen van den man, dien hij ondanks alles hardnekkig als zijn aanstaanden schoonvader beschouwde.

De passagiers hadden zich weder verstrooid en men gebruikte de thee.

De kapitein had zich reeds weder naar zijn post begeven en onverdroten zette het reusachtige schip zijn tocht naar de nieuwe wereld voort.

Het was reeds bij half zes en Wynne zat

met zijn secretaris, zijn dochter en Miss Snug nog altijd in den wintertuin, toen de assistent van den betaalmeeester binnentrad, zoekend even rond keek en toen recht op den milliardair toestapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wynne, begon hij op onzekeren toon.

— Wat is er, mijnheer? vroeg de vleeschpakker, zonder zijn zware sigaar uit zijn mond te nemen.

— Mijnheer Hyndman zendt mij, om u te vragen, of gij de juweelen onder uw eigen berusting houdt?

Wynne werd een weinig bleeker, nam met een mechanisch gebaar zijn sigaar van tusschen zijn dikke lippen en vroeg, een weinig schor:

— Hoezoo?

— Wel, omdat gij ze hem nog niet hebt teruggebracht! hernam de assistent, aangegrepen door een ongerustheid, die hij slechts met moeite verborg.

— Ik deed het ook niet, maar de tweede officier, mijnheer Stick.

— Stick is in het geheel niet bij ons geweest, mijnheer Wynne! riep de assistent nu zeer verschrikt uit.

Larimer sprong op, alsof een slang hem gestoken had en riep uit:

— Maar het is nog geen half uur geleden, dat hij heenging. De kapitein droeg hem op het kistje naar de hut van den betaalmeeester te brengen.

— En ik zeg u, mijnheer Larimer dat Stick geen voet in ons vertrek heeft gezet! herhaalde de assistent opgewonden. Ik heb hem trouwens den geheelen dag nog niet gezien!

Er werd een kermende kreet vernomen — en deze bleek afkomstig te zijn uit den mond van Miss Anastasia Snug, die aanstalten scheen te willen maken flauw te vallen.

Maar nauwelijks had Wynne dit gezien, of hij schudde haar onzacht bij de magere armen heen en weer en zeide op ruwen toon!

— Wat ik u verzoeken mag, Miss Snug — niet van die fratsen! Het is hier geen schouwburg, onthoudt dat. Gij stelt u aan alsof er op de geheele wereld geen diamanten meer te krijgen zijn. Sta op uw eigen beenen, of ik zal vragen, een emmer ijskoud water over uw hoofd te laten uitgieten.

En daarop wendde hij zich weder tot den assistent en vervolgde:

— Dat is iets fraais, mijnheer!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wynne — maar ik moet u toch zeggen, dat ons geen schuld kan treffen! zoo verdedigde de assistent zich. Wij moeten bewaren wat men ons te bewaren geeft, maar men kan niet vergen, dat wij ook instaan voor dingen, die niet in de brandkast zijn!

— Daar heeft u gelijk in! bromde Wynne. Het heeft ook eigenlijk gezegd niet veel om het lijf;

— Niet veel om het lijf? schreeuwde Larimer woedend. Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wynne, maar ik zou als ik u was, de zaak een weinig minder kalm opnemen! Het zijn prachtige juweelen, om nog niet eens van de geldswaarde te spreken! Er moet dadelijk gehandeld worden! Wij moeten Stick opzoeken! Misschien is hij overvallen op weg van den wintertuin naar de hut van den betaalmeeester!

— Maar dat is geen vijftig stappen, mijnheer! riep de assistent wanhopig. En Stick is niet voor een kleintje vervaard! Daarenboven, het is klaarlichte dag! Wie zou het durven wagen, hem onderweg de juweelen te ontrooven?

— Hij moet het ons zelf kunnen zeggen, hernam Larimer opgewonden. Wacht, ik zal met den kapitein spreken!

En hij stormde den wintertuin uit, ijde over het dek, en beklom de brug, ofschoon dit eigenlijk streng verboden was.

De eerste officier trad hem dan ook dadelijk tegemoet en zeide:

— Pardon, mijnheer — gij moogt niet op de brug komen!

— Kapitein Bullfinch, ik moet onmiddellijk den kapitein spreken! riep Larimer, driftig en opgewonden; er is iets met de juweelen gebeurd!

— Met de juweelen?

— Ja zeker — met de juweelen van mijnheer Wynne!

— Wat is er dan mee?

— Wat er mee is? voor den duivel — zij zijn er niet meer, dat is er mee! Zij zijn gestolen.

De eerste officier wierp hem een ongeloofelijken blik toe, maar de jonge man schreeuwde stampvoetend:

— Gij denkt toch niet dat ik u voor het lapje houd? Waar is de kapitein?

— Hij is niet hier, hij is in zijn hut!

— Waar is de tweede officier dan?

— Dat weet ik niet — ik weet alleen dat hij mij een kwartier geleden al had moeten aflossen! antwoordde Merryman gemelijk.

— Een kwartier geleden? stamelde Larimer! Dan moet er iets met hem gebeurd zijn!

— Maar wat dan, in 's hemelsnaam?

— Weet ik het? Hij moest een half uur geleden de juweelen van den heer Wynne van den wintertuin naar de hut van den betaalmeester brengen. Welnu, hij is daar niet geweest!

Merryman werd nu zelf ongerust, en riep:

— Wacht even — ik zal den kapitein waarschuwen.

Hij wisselde vlug even eenige woorden met den roerganger, raadpleegde het compas, en ging daarop een klein, aan alle kanten door glas omgeven vertrekje binnen, waar het telefoontoestel stond, dat de commandobrug in verbinding bracht met de hut van den kapitein.

Hij nam het toestel op, en Larimer zag hem in den horen spreken.

Nauwelijks een minuut later verscheen kapitein Bullfinch op de kommandobrug.

Hij vertoonde alle kenteekenen van groote opwinding, en riep reeds beneden aan de trap op gedempten toon:

— Wat is dat nu? Wat is er toch aan de hand? Waar is Stick?

— Ik weet het niet, kapitein! gaf Merryman hem ten antwoord. Hij is echter al twintig minuten over zijn tijd, dat is zeker, hij had mij moeten aflossen voor den avonddienst.

De kapitein luisterde, fronste de wenkbrauwen en bromde:

— Het was ook wel te voorzien! Als er zulke dure dingen aan boord zijn, dan gebeuren er altijd ongelukken mee!

Hij wenkte en een bootsman kwam haastig toelopen.

Hij bleef voor den kapitein stilstaan en salueerde.

— Loop vlug naar de hut van mijnheer Stick en zeg hem dat hij dadelijk op de commandobrug moet komen! beval kapitein Bullfinch.

De bootsman snelde heen en de drie mannen bleven achter, zwijgend en ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

Een minuut later keerde de bootsman terug — alleen.

— Welnu? vroeg kapitein Bullfinch ongeduldig.

— Mijnheer Stick is niet in zijn hut, kapitein! antwoordde de bootsman.

Bullfinch en Merryman wisselden een stommen blik met elkander en Larimer barstte uit:

— Ik heb het wel gezegd dat er een ongeluk met hem gebeurd moest zijn.

— Kom, kom mijnheer! riep kapitein Bullfinch ongeduldig uit. Stick is geen zuigeling en gij moet mij eens vertellen, welk ongeluk hem zou kunnen treffen op den weg van den wintertuin naar de hut van den betaalmeester?

— Men kan hem overboord hebben geworpen!

— Op klaarlichten dag? Zonder dat iemand het zag? Terwijl hij geen tien stappen over het eigenlijke dek behoefde te doen. Nonsens, mijnheer! riep de kapitein op norschen toon.

— Maar er moet dan toch naar hem gezocht worden! riep Larimer wanhopig. Hij was de man, die de juweelen overbracht, hij alleen kan zeggen wat er mee gebeurd is.

— Dat zal dan ook dadelijk gebeuren, mijnheer! hernam de kapitein.

En zich tot Merryman wendend, vervolgde hij:

— Neem tien mannen — twintig — dertig als het noodig is en laat het schip doorzoeken. Hij moet terecht komen. Hij kan niet overboord zijn gevallen of geworpen — dat acht ik volkomen onmogelijk. En vraag Dixye om zolang je plaats hier op de brug in te nemen.

Merryman snelde weg.

Hij begreep nu zelf wel dat de zaak ernstig was.

Maar evenzeer begreep hij, dat het geen grap was, in een schip als de Sussex naar een verloren persoon te zoeken.

Het vaartuig had eenige tientallen Kilometers aan gangen en dwarsgangen, het had zeshonderd hutten, afgezien van de State Cabins op het dek, het had vijf eetzaalen, een zwembassin, een turnzaal, een wintertuin, een bloemenwekerij, een vrieskamer voor bevroren vleesch, een proviandzaal, zes keukens, vijftien ruimen, drie kolenbergplaatsen, twee bergplaatsen voor benzine, stookolie, smeerolie en andere zaken en dan kwamen de verblijfplaatsen van de landverhuizers, van de achthonderd koppen der equipage, om nog niet eens te spreken van talloze hoeken en gaten — die men op ieder groot schip vindt — de ruimten tusschen de spanten, de kluisgaten, de askokers, de geweldige buis waarin de roerpen draaide, „Koning” geheeten, de bergplaatsen voor kabels, hulpzeilen en kettingen!

Men zou vlugger een dorp van niet al te grooten omvang kunnen afzoeken dan een drijvend hotel van dezen omvang.

Maar het bevel van den kapitein was formeel en men moest dus dadelijk aan het werk.

Merryman verzamelde tien man van de equipage, bracht hen met enkele woorden op de hoogte, zonder evenwel van de juweelen die verdwenen waren te reppen en ieder hunner kreeg als het ware een „wijk” van het schip te onderzoeken.

En nu ging het trap op trap af, gang in, gang uit!

Men daalde af tot in de machinekamer, een ware zaal, waar de geweldige tripple compound machines met hun glinsterende drijfstanen als levende monsters aan het werk waren, men onderzocht de kolenruimte, waar geheele heuvels steenkool op den vuurhaard lagen te wachten, men keek in het matrozenverblijf, men begaf zich in de ziekenzaal, kortom — men liet geen enkel plekje van het schip ondoorzocht.

Dat duurde uren, vele uren en het was reeds bij elven in den avond, toen de zoekers, uitgeput alsof zij een inspannende bergbeklimming achter den rug hadden, zich weder kwamen aanmelden en verklaarden dat zij den tweeden stuurman nergens hadden kunnen ontdekken.

Het was dus bijna aan geen twijfel meer onderhevig, of er was hem een ongeluk overkomen.

Van de passagiers had zich intusschen een zeer onrustige stemming meester gemaakt, want het sprak vanzelf dat onder hen de dief moest worden gezocht — tenminste wanneer men dezen niet onder het scheepspersoneel moest zoeken, wat evenzeer mogelijk was.

Zij wierpen elkander steelsgewijs blikken

toe en het was alsof zij op elkanders gelaat een bewijs van schuld trachtten te ontdekken.

Een hunner zou dus een moordenaar moeten zijn? Het was bijna te vreeselijk om het te kunnen gelooven!

Wonderlijk genoeg scheen Wynne de eenige te zijn, die zich van al deze opwinding en drukte slechts weinig aantrok.

Maar hoe kon het ook anders, wat beteekende voor hem een bedrag van een paar honderd duizend pond sterling.

En daarenboven — hij scheen er van overtuigd te zijn, dat de dief ontdekt zou moeten worden, voor het schip de haven bereikte.

Het is waar — er waren eenige vaartuigen gepasseerd, groote mailbooten, maar op zoo verren afstand, dat het een zelfmoord geweest zou zijn te willen trachten, die schepen zwemmende te bereiken.

Bovendien — iemand die op deze plek uit de golven werd opgevischt, moest uit den aard der zaak wel verdacht schijnen, moest als misdadiger immers zeer goed weten dat alle vaartuigen boven een zekere tonnenmaat volgens de wet voorzien moeten zijn van een toestel voor draadlooze telegrafie.

En den volgenden morgen zou de oplossing komen van het wel wat raadselachtige gedrag van Jerubald Wynne.

Want op de gewone plek, bestemd voor mededeelingen aan de passagiers stond met groote letters op het zwarte bord geschreven:

„Belangstellenden in de juweelen van J. Wynne, Chicago, kunnen deze van tien tot elf uur bezichtigen. Zij zijn tentoongesteld in zaal nummer 3, gang veertien, dek twee. De gestolene zijn valsch.”

Hoofdstuk IV.

De aankomst.

Toen Raffles en Charly dien morgen kalm, met de handen op den rug voorbij het aankondigingsbord liepen en de mededeeling lazen, wierpen zij elkander een veelzeggenden blik toe.

Toen nam Raffles langzaam zijn cigarette uit zijn mond en zeide bedaard:

— Hij is slimmer dan waarvoor ik hem aanzag! Hij had de sterkste troeven en hij speelt ze ter rechtertijd uit. Waarachtig, ik begin een weinig sympathie voor hem te gevoelen en het spijt mij bijna dat ik het hierbij natuurlijk niet zal laten.

— Intusschen was alle moeite voor niets!

zuchtte Charly Brand. Het zal toch geen grap zijn?

— Dat denk ik niet! Dan zou het al een zeer flauwe grap zijn. Wij kunnen er ons overigens dadelijk van overtuigen.

Hij nam Charly onder den arm en zonder zich in het minst te overhaasten, daalden zij de trap af, die naar het tweede dek voerde en zij moesten een paar malen aan een matroos vragen voor zij gang veertien hadden bereikt.

Daar bevonden zich twee rijen cellen, door een vrij breede gang van elkander gescheiden en bestemd voor muitende schepelingen of misdadigers, wanneer deze zich tijdens de reis als zoodanig mochten ontoppen.

De deuren waren van ijzer en ongeveer op ooghoogte bevond zich een kleine vierkante opening in die deuren, niet grooter dan een hand en voorzien van twee kruisgewijs geplaatste stevige tralies.

Aan het begin en aan het einde van de gang stonden een paar bootslieden.

En voor de deur met het cijfer nummer 3 stond de secretaris van Wynne in eigen persoon, met een tamelijk ontevreden gezicht en die het dozijn passagiers dat zich voor de deur verdrong met sombere blikken opnam, als verdacht hij een ieder van den juweelendiefstal.

Raffles en Charly liepen langzaam voort, alsof de zaak hun eigenlijk niet veel kon schelen en bereikten de deur van de cel, terwijl de passagiers, die reeds een kijkje hadden genomen, de gang langs een anderen weg weder verlieten.

En daar op ongeveer twee decimeter achter het deurvenstertje in de cel, waren de juweelen tentoongesteld op een fluweelen lap, die was gespreid over een pëdestal, waarschijnlijk uit het kweekhuis geleend, waar iederen dag een tentoonstelling was.

Zij werden zeer helder verlicht door vier elektrische gloeilampen en fonkelden in alle kleuren van den regenboog.

Charly en Raffles bekeken even de sieraden en maakten toen plaats voor andere nieuwsgierigen.

Zij klommen weder naar het dek en zochten een stil plaatsje op.

Na eenigen tijd over de golven te hebben gestaard, begon Raffles:

— Nu, dat dit de echte juweelen zijn, daaraan behoeven wij geen seconde te twijfelen. Maar

die drommelsche Yankee heeft ze dan ook voortreffelijk laten namaken! Ik kan maar niet begripen dat ik het bedrog niet ontdekt heb.

— Dat is waarlijk geen wonder — je hebt de juweelen nauwelijks een paar minuten in handen gehad en je niet eens den tijd gegund ze aandachtig te beschouwen!

— Dat is zoo — er zijn verontschuldigen — en toch zal ik het mijzelf niet zoo spoedig vergeven, dat ik mij op deze wijze voor den gek heb laten houden. Nu, er zal niets anders op overschieten, dan dat wij onzen man naar Chicago volgen.

— Dat had ik van te voren moeten weten! zeide Charly schouderophalend. Nu, het is mij ook wel zoo lief, dan dit gevaarlijke spelletje aan boord.

— Denk je soms dat het ongevaarlijker zal zijn?

— Ongetwijfeld! Ik beschouw een schip altijd als een drijvende gevangenis, zolang het niet op een paar kabellengte van de kust is. Natuurlijk zullen alle opvarenden grondig aan den lijve worden onderzocht.

— Het klinkt misschien niet zeer vriendelijk, Charly, maar je praat wartaal. Welke politiemann zal veronderstellen dat de dief in het bezit zal blijven van nagemaakte juweelen, die nog geen tien pond waard zijn. Als hij er verstand van heeft, moet hij inzien dat de dief er zich zoo spoedig mogelijk van ontdoet. En ik zal geen uitzondering op den regel vormen.

— En die arme Stick? Wat gebeurt daarmee?

— O, van dit oogenblik is de goede jongen natuurlijk vrij om te doen of te laten wat hij wil. Ik begrijp overigens nog niet, dat hij niet is komen opdagen. Je hebt het middeltje toch niet te sterk gemaakt?

— Op een honderdste gram af volgens je aanwijzing.

— Dan heeft onze jonge vriend zeker een teere constitutie. Nu, kwaad kan het hem in geen geval doen. En kom nu mede naar de speelzaal, een partijtje whist zal mij heenzetten over mijn baloorigheid, nu ik den eersten zet van de match verloren heb.

En de twee vrienden richtten hun schreden naar de groote zaal, waar reeds een aantal heeren, voor het meerendeel Amerikanen, verwoed aan het kaarten waren, waarbij het pokerspel de meeste liefhebbers bleek te hebben.

Het was omstreeks half twaalf in den morgen, toen er op de deur van de kapiteinshut geklopt werd en de forsche stem van Bullfinch riep „binnen”.

De deur ging langzaam open en op den drempel verscheen een groezelig individu, schamel gekleed en een gelaat zoo zwart als het gelaat van een neger maar kan zijn.

De man moest zich aan de deurposten vasthouden om niet te vallen en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Present, kapitein!

De kapitein, die voor zijn groot schrijfbureau zat te werken, had zich half op zijn draaistoel omgewend en keek den sjovelen neger aan, met open mond en een uitdrukking op zijn gelaat die het midden hield tusschen toorn en verbazing.

Hij trok de lade van zijn bureau, waarin zijn revolver lag, half open en vroeg op barschen toon:

— Wie ben jij en wat moet je hier?

— Met uw welnemen, kapitein, ik ben Stick de tweede stuurman.

De kapitein scheen een oogenblik te zoeken in zijn voorraad vloeken, die uitgebreid genoeg was, maar hij scheen geen woorden te kunnen vinden, sterk genoeg om uitdrukking aan zijn gevoelens te kunnen geven.

Er verliepen dus eenige oogenblikken voor hij kon hakkelen:

— Stick? Ben jij het? Mijn God, man, wat is er met je gebeurd? Ben je plotseling een nikker geworden?

— Niet dat ik weet, kapitein! antwoordde de arme drommel.

— Heb je je dan nog niet in den spiegel gezien?

Hij tastte ongeduldig in zijn zak, haalde er een klein etui uit, dat een kleine kam bevatte en reikte het hem toe met de woorden:

— Kijk zelf maar eens of je niet de zwartste nikker bent, dien ik ooit heb gezien?

De ongelukkige Stick had nauwelijks een blik in het spiegeltje geworpen, of hij slaakte een kreet van woede en wanhoop en riep uit:

— O, die schurken! Neem mij niet kwalijk, kapitein, dat ik mij zoo aan u vertoon, maar ik ben dadelijk naar u toegekomen, zoodra ik daartoe in staat was. Ik heb u onmiddellijk op de hoogte willen brengen.

— Ik wacht ook met ongeduld op je verklaring, Stick! Begin maar eens met de hoofdzaak

en zeg mij wie je zoo zot hebben toegetakeld, want dat zijn natuurlijk de dieven geweest.

— Maar dat weet ik juist niet, kapitein! antwoordde Stick op klagenden toon. Ik weet van niets, ik voelde mij vannacht wat benauwd, ik wilde opstaan, een duizeligheid overviel mij en ik verloor het bewustzijn.

— Vannacht? herhaalde de kapitein verbaasd. Wat raas je nu? Waar ben je dan gisteren den heelen dag geweest, van half twee 's middags af. Wij hebben als gekken het heele schip naar je afgezocht!

De tweede stuurman keek Bullfinch aan, alsof hij zijn ooren niet vertrouwde en barstte toen uit:

— Dan zou het dus gisteren nacht moeten zijn, kapitein? Ik zou dus bijna dertig uren bewusteloos zijn geweest?

— Het kan niet anders! Maar wij zullen er dadelijk de proef van nemen. Wat gebeurde er gisterenmiddag. Ik bedoel in den wintertuin? Ik zal je op weg helpen, wat heeft mijnheer Wynne omstreeks twee uur in den wintertuin gedaan?

De tweede stuurman maakte een gebaar van machteloosheid en antwoordde toen:

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van, kapitein!

— Je herinnert je dus niets van zijn juweelen?

— Niets!

— Je hebt dus van mij het kistje met juweelen niet aangenomen, om naar de hut van den betaalmester te brengen?

— Ik? Een kistje? Juweelen? stotterde Stick, terwijl hij begon te beven. Ik weet werkelijk niet wat gij bedoelt, kapitein!

Bullfinch had de vuisten gebald en bromde nu half voor zich heen:

— Nu, dat is iets moois. Ik heb dus die steenen gegeven aan een man, die een duivelsche behendigheid moet hebben om het uiterlijk van een ander aan te nemen. Hij had jouw blauwe oogen, Stick, hij had jouw rond gezicht, je kleur van een gezonde melkmeid, je vlassig haar, je aardappelneusje, kortom, hij leek op je als de eene druppel water op den ander! En natuurlijk had hij je uniform aan! Wel voor den....

Maar ook ditmaal bleef de vloek weder in de keel van den kapitein steken, want de deur ging open, nadat er zachtjes op geklopt was en Alice Wynne stak haar guitig kopje om den hoek.

— O, pardon, zeide zij verschrikt. Ik wist

niet... neem mij niet kwalijk kapitein, ik had u maar even iets willen vragen!

— Gij hindert mij volstrekt niet, Miss Wynne! zeide de kapitein. Voor een haveloozen neger behoeft gij niet bang te zijn, het is, God zegen ons, mijn tweede stuurman Stick.

Alice slaakte een kreet van ongeloof en verbazing en barstte toen eensklaps in een krampachtig lachen uit.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Stick. Ik bedoelde het zoo kwaad niet! riep het jonge meisje uit, toen zij zich voldoende hersteld had om te kunnen spreken. Maar gij ziet er ook vreeselijk komiek uit. Waarom hebt gij u zoo zwart gemaakt?

— Pardon, Miss, dat deed ik niet zelf, dat deed de dief van uw vaders juweelen, antwoordde Stick op beleedigden toon. Ik zou hier niet als een dwaas voor u staan, als mijnheer Wynne geen juweelen voor mevrouw uw mama had medegebracht!

— Nu, wij zijn al weer goede vrienden, zeide Alice op bekoorlijken toon. Maar waar komt u toch vandaan, mijnheer Stick?

— Uit het volkslogies, Miss! antwoordde de ongelukkige tweede stuurman.

— Maar waarom is u daar heengegaan?

— Ik ben er niet heengegaan, maar heengebracht, Miss! hernam Stick geduldig. Gij moet weten dat ik bewusteloos was, dat men mij bewusteloos had gemaakt.

— Nu begrijp ik ook voor den . . . neem mij niet kwalijk, Miss, viel de kapitein zichzelf in de rede, nu begrijp ik waarom wij je nergens gevonden hebben. Wij zochten natuurlijk naar een tweede stuurman in een behoorlijke uniform, niet naar een haveloozen schooier van een neger! Goede Hemel, je bent met geen tang aan te pakken. Ga je zoo spoedig mogelijk ontdoen van die zwarte huidskleur en trek je uniform aan!

— Wilt u mij niet zeggen wat er eigenlijk gebeurd is, kapitein! zeide Alice pruilend. Ik heb er toch eigenlijk wel een weinig recht op!

— Ik zou het u vertellen als ik het zelf wist! antwoordde de kapitein, ditmaal een weinig kortaf, want de geheele zaak had hem zeer uit zijn humeur gebracht, ondanks het feit dat hij bij deze voorspoedige reis een premie van ruim zevenhonderd dollar zou besommen. Gij weet er evenveel van als ik. Wij hebben gisteren te doen gehad met een nagemaakten Stick. — De echte

deed als neger ergens onder in het schip een tukje en de menschen, die naar hem zochten zijn hem misschien wel tienmaal voorbijgelopen, zonder te weten dat hij de man was dien zij zochten. Een bedrieger heeft zijn plaats ingenomen, heeft uit mijn handen het kistje met juweelen aangenomen, maar heeft zich wel gewacht ze weer naar den betaalmester te brengen, hij heeft ze natuurlijk ergens verstopt.

— Maar wie was dan die sluwe bedrieger? riep Alice opgewonden uit.

— De vraag is gemakkelijk te stellen, Miss, het antwoord is echter moeilijker, zeide de kapitein schouderophalend. Er zijn op dit oogenblik meer dan vierduizend menschen aan boord, waarvan vierendertig honderd mannen! Gij moet mij maar eens het middel aan de hand doen, hoe ik daar den dader moet uitpikken. Ik ben geen Salomo, ik zie er geen gat in, dat moet ik u ronduit bekennen. En nu — marsch jij neger, ga weer een blanke van je maken en dan zullen wij eens zien wat ons te doen staat. En u zal ik moeten verzoeken, Miss, mij aan het werk te laten, er is nog veel te doen zoo'n laatsten dag en wij komen heel vroeg aan, ongeveer zes uur, denk ik.

Aldus weggezonden verlieten de tweede stuurman en het jonge meisje de kajuit en gingen ieder huns weegs — Stick op zoek naar heet water, zeep en een boender — Alice naar haar vader, dien zij in het rooskleurigste humeur van de wereld aantrof, zeer tevreden over zijn schran- derheid en over de poets, die hij, zonder dat iemand er eenig vermoeden van had, den stoutmoedigen dief gespeeld had.

Ditmaal waren de diamanten onder uitstekend geleide en door Wynne zelf naar Hyndman den betaalmester gebracht en voor zijn oogen weder in het stalen loketkastje gelegd, waar zij al dien tijd geweest waren, zonder dat Hyndman zelf er iets van geweten had.

Hij maakte er den milliardair opmerkzaam op, dat deze geen dollarcen schadevergoeding had kunnen eischen voor de echte juweelen, omdat Wynne ze zonder zijn voorkennis en zonder reçu in de loketkast had gelegd, maar dit verwijt kon de goede stemming van den varkenskonink niet bederven.

Hij had wel kunnen dansen van plezier, want hij was een man, die van een goede grap hield. Maar toen Alice hem mededeelde wat zij

zoeven in de hut van den kapitein vernomen had, begon hij toch wel een weinig na te denken — de dief bleek in ieder geval niet de eerste de beste te zijn geweest!

En in die meening werd de milliardair nog versterkt, toen hij den volgenden morgen bij het kriecken van den dag opstond en op de tafel een klein pakje vond, vergezeld van een briefje, hetwelk bij opening het volgende bleek te bevatten:

Geachte Heer Wynne!

Hiermede verschaf ik mij het genoegen, u de valsche juweelen weder ter hand te stellen, welke ik de eer had, u te ontfutselen door den schijn bedrogen. Het strookt niet met de opvattingen van mijn beroep similjuweelen te verzamelen, maar daar ik ongaarne de nederlaag lijd, stel ik mij voor, te gelegen tijd mijn flater te herstellen en uw juweelen in mijn bezit te brengen — ditmaal echter de echte.

Met verschuldigde gevoelens,
John Raffles.

De waardige vleeschpakker bleef wel een kwartier onbewegelijk met dien brief in de hand zitten, volkomen ontdaan en bijna vast overtuigd dat hij het slachtoffer moest zijn van een misplaatste grap.

Hij maakte het keurig toegevouwen pakje open — het bevatte inderdaad de nagemaakte juweelen en er ontbrak niets aan.

De milliardair kleedde zich haastig aan en ging den kapitein op de hoogte brengen, maar hij koos daartoe een zeer ongelukkig oogenblik, want over twee uur zou de boot de haven binnenvaren, de scheepvaart werd al een weinig drukker, over een half uur zou de kust in zicht komen en de kapitein had het dus zeer druk.

Maar reeds was er een draadloos bericht naar New-York gezonden en nog vóór de Sussex Coney Island zou hebben aangedaan, zouden er zich detectives aan boord begeven en die moesten dan de zaak maar uitmaken.

Het ging hem, Bullfinch, verder niet aan.

Hij had nu andere zaken aan het hoofd.

Hij kon zich nu niet bezighouden met mijnheer Raffles en de duivel mocht hem halen.

Als mijnheer Wynne tegen iemand wilde klagen, dan kon hij bijvoorbeeld Miss Snug, of anders den tweeden stuurman in den arm nemen,

die meer dan iemand anders in staat zou zijn hem te troosten.

En de milliardair, de man die achtduizend werklieden in dienst had, de man die veertig dollar per seconde te verteren had, kon naar zijn hut terugkeeren, of als hij wilde zijn hart uitstorten aan den boezem van Stick, die er na eindelooze moeite in geslaagd was, van onder de dikke laag zwartsel weder iets te voorschijn te brengen, dat, met een weinig fantasie, kon doorgaan voor de huid van een blanke.

Maar wat kon de beklagenswaardige stuurman zelf verhalen?

Niets anders dan dat hij zich eensklaps in den nacht zijn bewustzijn had voelen ontvlieden en dat hij in het volkslogies ontwaakt was in een hangmat, zonder het minste besef hoe hij daar gekomen was.

Van dat oogenblik af begon Wynne met argusoogen al zijn medepassagiers op te nemen.

Hij had van Raffles hooren spreken, toen hij te Londen vertoefde, want juist had daar weder een zeer stoutmoedige inbraak plaats gehad, waaraan de Gentleman-Dief zonder den minsten twijfel deel had gehad.

Hij scheen wel iederen mannelijken passagier met de blikken te willen doorboren, het was alsof hij zich geweld moest aandoen, niet iedereen staande te houden, die hem passeerde en hem met dreigende stem de vraag te stellen:

— Is u bijgeval John Raffles, de Gentleman-Inbreker?

Het had eenigen tijd geduurd, voor hij Alice op de hoogte had durven brengen van de ontvangst van het zonderlinge briefje, uit vrees dat het jonge meisje zeer verschrikt zou zijn en dat zij haar zenuwen niet de baas zou kunnen blijven.

Maar daarin had de vleeschpakker zich schromelijk vergist, want toen hij het haar ten slotte mededeelde, vond het jonge meisje het alleen maar „bijzonder interessant” en anders niet.

Het was ongeveer vijf uur en reeds volkomen dag, toen aan de kim het reusachtige vrijheidsstandbeeld zichtbaar werd, hetwelk de haven van New-York beheerscht en dat ver in zee zichtbaar is.

Nu heerschte er groote drukte aan dek.

Met luid geraas werden de groote luiken ter zijde geschoven, die de ruimen bedekten, om dadelijk met het uitladen te kunnen beginnen, zoodra het schip gemeerd zou zijn.

Passagiers liepen druk heen en weder, pakten hun koffers, rekenden af, wisselden hun reçu's in tegen hun sieraden, welke de betaalmeester in bewaring had gehouden en liepen elkander niet weinig in den weg.

De tusschendeks passagiers waren naar boven gekomen en leunden bij honderden over de verschansing, de blikken gericht naar het land, dat misschien hun tweede vaderland zou worden, als tenminste de strenge autoriteiten hen niet meedoogenloos terugzonden, want het was in den tijd, dat de Amerikaansche emigratiewetten juist verscherpt waren.

Daar stonden Russen, Polen, Hongaren, Spanjaarden, Italianen en Duitschers broederlijk bijeen, tijdelijk verbonden door hun gemeenschappelijk lot, bleek en met strakke trekken — want wie kon zeggen wat het land voor hen verborgen hield, dat daar thans aan den horizon opdoemde.

Juist kon men het Coney Island duidelijk onderscheiden, dat is het kleine eiland, waar de douanen hun kantoren gevestigd hebben en waar alle passagiers aan land moeten gaan, om later, als zij worden toegelaten, met een afzonderlijke boot naar New-York te worden overgebracht een groote, ranke en blijkbaar zeer snelle motorboot maakte zich van de voornaamste aanlegpij los en koos zee. Zij hield lijnrecht op de Sussex aan en een kwartier later was de motorboot langs zij gemeerd.

Raffles en Charly, die naast elkander over de verschansing leunden, hadden haar zeer goed opgemerkt.

Charly voelde zich wel een weinig ongerust, maar Raffles had glimlachend toegezien, overtuigd als hij was, dat hem niet het minste gevaar kon dreigen.

Men had een touwladder uitgeworpen en een drietal politiemannen, in donkerblauwe uniformen, den gelen revolverkoppel om het middel, klauterden behendig aan boord, terwijl er nog vier mannen op het dek van de politieboot achterbleven.

De drie mannen die aan boord waren gegaan,

wendden zich aanstonds tot den kapitein en lieten zich op de hoogte stellen van het gebeurde, in tegenwoordigheid van Wynne en diens secretaris,

Een van de drie beambten, die inspecteur bleek te zijn, had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu :

— Bestaat er tegen iemand eenige verdenking?

— Tegen niemand! antwoordde de kapitein onmiddellijk.

— Naar de juweelen behoeven wij niet te zoeken?

— Zij zitten in deze tasch! antwoordde Wynne, wijzend op een stevige lederen tasch, die hij in de rechterhand hield geklemd.

— En gij hebt de valsche diamanten terug gekregen?

— Zoo is het!

— Dan wil ik niet verhehlen, dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn, den dief te vinden! hernam de inspecteur schouderophalend. Wij zullen echter werk van de zaak maken en ik zal last geven, dat niemand Coney Island mag verlaten, voordat hij nauwkeurig geïdentificeerd is!

— Nu, die moeite zult gij u met de tusschendekspassagiers wel besparen! riep kapitein Bullfinch uit. Zij kunnen onmogelijk op de hoogte zijn geweest van het voornemen van mijnheer Wynne, de juweelen in den wintertuin te toonen. Zij kunnen niet op het dek van de eerste en de tweede klasse komen, zonder dat dit dadelijk gemerkt wordt.

— Het briefje was immers onderteekend door John Raffles.

— Hier is het! antwoordde Wynne, terwijl hij den inspecteur het stukje papier ter hand stelde, dat hij een paar uren tevoren op zijn tafel had gevonden.

De Amerikaansche politiemann las het spoedig door, stak het briefje in zijn zak en zeide:

— Misschien kan het ons van dienst zijn! Het is mogelijk dat het een mystificatie is, maar zoo niet, dan zouden wij ook onder de tusschendekspassagiers moeten zoeken, want voor John Raffles is letterlijk alles mogelijk.

Hoofdstuk V.

De vleeschpikkerij van Jerubald Wynne.

Er waren omstreeks vier dagen verstreken sedert de Sussex aan den grooten pier van Coney Island het anker had laten vallen.

Tot groote woede en ergernis van de passagiers waren verreweg de meesten op het eiland vastgehouden tot hun papieren grondig waren onderzocht, evenals hun bagage en dit onderzoek had bijna drie volle dagen in beslag genomen.

Ook de bemanning had zich niet aan land mogen begeven, voor het uitgemaakt was, dat zich onder haar geen verdachte elementen bevonden.

Maar Raffles en Charly waren onder de eersten geweest, die te New-York voet aan land zetten.

Hun papieren waren volkomen in orde bevonden, zij hadden een groot bedrag aan geld bij zich, een credietbrief op een bekende New-Yorksche bankiersfirma, men liet hem glimlachend en met een excuus voor het oponthoud passeeren.

Te New-York hadden zij spoedig een goed hotel gevonden, het befaamde Astor-hotel in de vijfde Avenue.

Maar Raffles was volstrekt niet voornemens hier te blijven.

Hij hield zich eenvoudig te New York op, omdat de beroemde vleeschkoning het ook deed, dat was de eenige reden.

Wynne had waarschijnlijk eenige zaken te doen te New York en ook hij had zijn intrek genomen in het Astor Hotel; maar zijn dochter en haar gouvernante waren dadelijk doorgereisd naar Chicago waar mevrouw Wynne haar kind met ongeduld zou verwachten, ook al had zij dan bij deze gelegenheid nog geen graaf meegebracht bij wijze van surprise.

Raffles bleef Wynne van nabij bespieden, maar hij had aanstonds begrepen dat iedere poging om zich in het hotel van de juweelen meester te maken, bij voorbaat tot mislukking gedoemd was.

Het kistje was te bewaren gegeven bij de Bank der Vereenigde Staten en de ondergrondse Safes van die Bank waren minstens even veilig als die van de Bank van Engeland.

Maar Raffles had den tijd!

Hij was niet voornemens zich te overhaasten, want een langjarige ervaring had hem het beginsel doen huldigen dat „alles komt aan wie weet te wachten”.

Maar op den vijfden dag bemerkte Raffles aan zekere verschijnselen dat Wynne aanstalten maakte om terug te keeren naar de stad, waar hij den grondslag tot zijn ontzaglijk fortuin had gelegd.

En op den middag van dien dag vertrok de beroemde vleeschpikker dan ook naar de stad zijner inwoning.

En Raffles verloor geen tijd, maar hij reisde hem onmiddellijk achterna, in gezelschap van Charly Brand.

Het is een lange reis van New York naar Chicago en de trein kwam daar dan ook pas laat in den nacht aan.

En zoodra zij waren aangekomen, bemoeiden Raffles en Charly zich voorloopig niet met Wynne.

Aan een ordinair straatroof dacht Raffles zelfs geen seconde.

Het strookte volstrekt niet met zijn aard, want hij had een hekel aan alles wat ruw en opzienbarend was, in de beteekenis van een opstootje verwekken.

Zeker, het zou wellicht mogelijk geweest zijn, onder weg van het station naar het huis van Wynne hem de tasch te ontrukken, die de juweelen bevatte, maar de kans was zeer groot dat dit onmiddellijk zou leiden tot een achtervolging, die onmogelijk in het voordeel van Raffles kon afloopen, daar hij geen tijd had gehad, de noodige voorbereidende maatregelen te nemen.

Daarenboven, Wynne zag er niet bepaald uit als een zwakkeling, men was in Amerika, waar de revolver zich aanstonds in ieder gesprek mengde en Raffles dacht er niet aan, zich als een zeef te laten doorschieten, waar hij ervan overtuigd was, dat hij met zachtere middelen de juweelen wel in zijn bezit zou krijgen.

Raffles liet dus den vleeschpikker kalm heentrekken en begaf zich met Charly naar het hotel,

waar hij reeds bij voorbaat kamers had besteld, nog altijd onder den naam van Baker en Hudson.

Den volgenden dag ontwaakten de twee vrienden tamelijk laat in den morgen en namen een bad, waarop zij ontbeten en een plan voor dien dag beraamden.

Chicago heeft misschien iets aantrekkelijks voor de lieden die er wonen en er geld verdienen, voor den vreemdeling is het een afschuwelijke stad, met haar vormelooze huizen, haar leelijke wolkenkrabbers, haar ontelbare fabrieksschoorsteenen, haar rook en haar vuil.

Maar bezienswaardig was zij in zekere opzichten wel, de stad aan het Michichanmeer.

En Raffles en Charly besloten allereerst het terrein van hun aanstaande werkzaamheden eens te gaan onderzoeken.

En dat kon volstrekt niet opvallen, voor een paar heeren, die zich voordeden als rijke toeristen.

In alle gidsen voor vreemdelingen stonden de vleeschpakkereien van Armour en Wynne met dikke letters vermeld, als bezienswaardigheden, welke men tot geen prijs mocht overslaan, maar tot welker genieting men dan ook moest toegerst zijn met zenuwen als kabeltouwen.

De eerste de beste straatjongen had Raffles den weg kunnen wijzen naar de conservenfabrieken van Wynne, maar Raffles behoefde niemands hulp, want hij kende de stad en het was hem voldoende, toen de kellner hem had medegedeeld, dat de zoogenaamde „Werven” zich in het noorden van de stad bevonden en hem het nummer van de elektrische tram opgaf, welke hij daartoe zou moeten gebruiken.

En zoo begaven Raffles en Charly zich omstreeks half tien in den morgen op weg, stapten op de elektrische tram, die slechts even stopte, onder het motto „Tijd is Geld” en bereikten na ongeveer drie kwartier de fabriekswijk, die een geweldige oppervlakte besloeg en waar de lucht verduisterd scheen te zijn, door de dikke rookwolken, welke de honderden fabrieksschoorsteenen uitbraakten.

De tram bleek haar eindpunt op slechts weinige tientallen meters van den ingang van de beroemde werven van Wynne te hebben.

En toen zij daar aankwamen, zagen zij juist, hoe een twintigtal toeristen door het hooge hek ging, geleid door een beambte van de onderneming, keurig gekleed, met de uniformpet op,

waarop met gouddraad de naam Wynne geborduurd was.

Al deze toeristen hadden zich van tevoren voorzien van een ticket — want de slachterijen en de pakkerijen van Wynne waren als een schouwburg of een circus, men moest daarvoor betalen, om ze te mogen bezichtigen en de daaruit voortvloeiende inkomsten bedroegen ieder jaar meer dan honderd duizend Dollar, om te zwijgen van de reclame, welke al deze bezoekers voor de zaak van Wynne maakten, al verlieten zij de reusachtige fabrieken met een grasgroene gelaatskleur, rillend op hun beenen en tot in het diepst van hun ziel geschokt, door het afschuwelijk gekerm en gekrijsch van de duizenden koeien, schapen en varkens, die daar iederen dag het leven lieten.

Raffles en Charly hadden geen kaartje — maar Raffles had een portefeuille met dollars en daar men in Amerika was, bleek zulks in dit geval juist evengoed te zijn.

Zij sloten zich haastig bij de kijkgrage vreemdelingen aan en Raffles drukte den gids een fiver in de hand, waarop de man volkomen tevreden scheen.

Het hek, hetwelk men zoeven was doorgegaan, bevond zich in het midden van een twee meter hoogen muur, met ijzeren pennen bezet, die een ontzaglijke binnenplaats of erf bleek te omgeven.

Op dit erf bevonden zich de verschillende fabrieksgebouwen en geheel afgezonderd lag het groote kantoorgebouw, waar zich de administratie bevond en waar tweehonderd klerken, boekhouders, kassiers, typisten en ander kantoorpersoneel ijverig aan het werk waren.

En reeds hiet, op zoo verren afstand, hoorde men, gedempt en dof als een verre branding, het geloei en het geblaat van de tienduizenden runderen, schapen en varkens, die zich bevonden in de door stevige houten palisaden omringde perken, de zoogenaamde werf.

Het bleek dat er toevallig dien nacht een reusachtige zending vee was aangevoerd, te water zoowel als per trein.

Van twaalf uur in den nacht af, waren de lange veewagens in onafzienbare rijen komen aanrollen, tot vlak voor de poorten en de drijvers hadden de dieren met veel geschreeuw en stokslagen de perken binnen gedreven, waar zij zouden verblijven, totdat zij er weder werden

uitgelaten — alleen om te sterven onder het mes van den slager.

En steeds werd op deze wijze de voorraad opnieuw aangevuld, want het was een der beginselen van de zaak, de dieren zoo kort mogelijk in de perken te houden, teneinde het voeder te besparen, dat voor die ontzaglijke kudden vele duizenden dollars per dag bedroeg.

Meer dan zestigduizend stuks vee waren er zelden in de perken — en dit geweldige getal werd om den anderen dag meestal geheel vernietigd.

Maar dat kon dan ook slechts ten koste van een „intensieve exploitatie”, dat wil zeggen, dat de man, die belast was met het slachten van de varkens, nauwkeurig om de vijf seconden een der dikhuiden moest onthalzen.

Hij kon dat slechts een paar uren volhouden en werd dan door een makker afgelost, die met frisschen moed opnieuw aanving.

Van twaalf tot bijna zes uur in den morgen had de aanvoer van vee geduurd en ten slotte bevonden zich in de perken bijna honderdduizend stuks vee, zelfs voor Wynne een buitengewone hoeveelheid.

Al die loeiende, bulkende, blatende en schreeuwende dieren bevonden zich in een twintigtal van elkander gescheiden perken, die allen naast elkander waren gelegen juist als de partjes van een sinaasappel — zij waren driehoekig en hadden ieder twee ingangen, een zeer breede, waarin het vee werd binnengedreven en die dan voor altijd achter hen gesloten werd, totdat de onverbiddelijke dood hen zou komen roepen en een tweede zeer smalle, waardoor de dieren zich slechts bij twee of hoogstens drie tegelijk een weg konden banen.

Van deze nauwe uitgangen liepen twintig paden van hard gestampte aarde, die ieder begrensd waren door manshooge, zeer sterke schuttingen, van eikenhout vervaardigd, zoodat de ter dood veroordeelde dieren wel verplicht waren geen stap van deze paden af te wijken.

Deze gangen versmalden zich ook aan den weg en ten slotte was er slechts plaats om een enkel dier door te laten.

Het was alles zeer kunstig en vernuftig bedacht — de ter dood veroordeelden behoefden elkander niet te verdringen — ieder zou zijn beurt krijgen.

De gangen voor de groote runderen bleven

steeds op hetzelfde niveau, evenals die van de schapen.

Maar die van de varkens volgden een helling en het was over een soort viaduct van planken dat de dikhuiden tenslotte het groote gebouw binnenkwamen, waar aan hun aardsch bestaan een einde zou worden gemaakt.

Het was naar deze perken, dat de gids het eerst de bezoekers bracht.

Hij geleidde ze naar een expresselijk voor dit doel opgericht platform, hetwelk men bereikte langs een ongeveer vijf meter hooge trap en vanwaar men een uitstekend gezicht had over de reusachtige dierenperken of kraals.

Op dezen uitzichttoren, zooals men het zou kunnen noemen, konden honderd menschen gemakkelijk een plaats vinden.

En de nieuwsgierige toeristen konden nu een blik werpen op de tienduizenden stuks vee, die daar dicht opeengedrongen waren en als het ware druppelsgewijze de omheiningen verlieten, langs de smalle, door schuttingen afgezette paden, die op verschillende punten in de reusachtige fabrieksgebouwen verdwenen.

Zij zagen de horens van de ossen, die langzaam maar zeker voortschoven naar het onverbiddelijk einde, zij zagen hoe de dieren verdwenen door een lage, smalle deur.

En het was een bijzonder grappig gezicht, de knorrende, schreeuwende varkens de houten goot te zien oploopen, die eindigde op de tweede verdieping van een groot gebouw, dat vervuld scheen te zijn van een oorverdoovend gekrijsch en gegil.

De logge, onbeholpen beesten trachtten, boven aan de goot gekomen, verschrikt rechtsomkeert te maken, ontzet door het gegil van hun natuurgenooten, die daar beneden geslacht werden en ten doode ontsteld door den geur van het bloed, dat bij beeken stroomde, maar de achteraan komenden, opgedrongen door die hen volgden, vormden een levenden muur als het ware en aan ontkomen viel niet te denken — het noodlot kent geen erbarmen.

En zoo zagen de toeristen al die varkens één voor één in het reusachtige, logge gebouw verdwijnen, alsof zij er door een onzichtbare macht werden ingetrokken.

Tientallen volgden op tientallen — het werden honderden, duizenden, en met de regelmaat van een uurwerk, zonder ooit te haperen, stortte zich de stroom vee in het slachthuis.

Het doffe gerucht, teweeggebracht door het loeien van al die duizenden dieren, was zoo sterk, dat de gids zich bijna niet verstaanbaar kon maken, toen hij, zijn rede doorspekkend met laffe aardigheden, de werking van het geheel verklaarde en besloot met de afgezaagde aardigheid, bij alle inwoners van Chicago bekend, dat Wynne van het varken letterlijk alles kon gebruiken, behalve zijn gegil.

De kudde runderen bewoog zich als een zee, maar het was onmogelijk, ook maar een klein plekje van den grond te zien, zoo dicht stonden de dieren op elkaar gedrongen.

Soms ontstond er ergens een twist en de dieren trachtten elkander dan met hun horens te bewerken — maar zij hadden er zelfs de ruimte niet voor.

Nadat de bezoekers hier ongeveer twintig minuten vertoefd hadden en de gids zijn voorraad lugubere grappen had verteld, daalden allen weder van het platform omlaag, staken de reusachtige binnenplaats over en bezichtigden achter-eenvolgens het reusachtige ketelhuis, de niet minder groote machinekamers, de electricische centrale, die het geweldig groote complex, de werven en de binnenplaatsen, de slachterijen en de koelkamers, het gebouw waar de conservenblikjes vervaardigd werden, de inzouterij, de leerlooierij, de lijmkokerij en alle andere gebouwen van licht en beweegkracht moest voorzien.

En toen begon de omgang door de eigenlijke slachthuizen.

De bezoekers werden het eerst geleid naar het gebouw, waar koeien, ossen en kalveren geslacht werden.

Het ging zeer eenvoudig en practisch en ook echt Amerikaansch in zijn werk.

De koeien werden bij acht tegelijk binnen gelaten, en onmiddellijk gedreven naar een soort met marmeren platen bevloerde gaanderij, in acht vakken verdeeld, één voor ieder dier.

Op ongeveer tachtig centimeter van den vloer liep, voor de slachtplaats, een smalle brug, waarop de acht slagers hadden plaats genomen, ieder gewapend met een eigenaardig werktuig, dat het midden hield tusschen een smidshamer en een houweel.

De steel was van esschenhout en de eigenlijke hamer, die bijna tien kilo woog, had aan beide zijden een scherpe punt.

De slagers waren allen ware reuzen, want het

is geen gemakkelijk werkje, zulk een zwaren hamer te hanteeren, en dat gedurende acht uur per dag, en dan nooit mis te slaan — of maar zelden!

Want somtijds gebeurde het wel eens, dat een der slagers op den met bloed gedrenkten vloer van de brug uitgleed, en het rund niet midden op het voorhoofd raakte.

Nimmer sloeg een slager voor den tweeden maal, daar zorgden de helpers wel voor, die, onmiddellijk nadat de slag was toegebracht, een hefboom overhaalden.

Dan begaf zich de vloer onder de gedoode dieren en zij gleden langs een hellend vlak omlaag naar een daaronder gelegen ruimte, waar de mannen reeds gereed stonden, die, met enkele nooit falende houwen, de koe ontleedden.

Ieder van deze mannen daar beneden had een vast omschreven taak, evenals dit voor de kleinere runderen gold.

De eene maakte de cirkelvormige snede om den hals, een tweede, met een zware bijl gewapend, scheidde met een enkelen slag den kop van het lichaam, een derde spalkte het dier, maar vier mannen waren aangewezen om het zeer lastige werk van het stroopen te verrichten.

Het waren duur betaalde arbeiders, want hun werk was zeker het gevaarlijkste.

Zij stonden altijd in een plas bloed, ofschoon er achter hen onophoudelijk werklieden met dwiel en bezem in de weer waren, en zij hanteerden vlijmscherpe messen, waarbij zij elkander voortdurend in den weg moesten staan.

Soms gleed zoo'n mes uit en veroorzaakte een vreeselijke wonde — menigmaal kwam de man dan nog in aanraking met het gedoode dier — vaak ontstond er bloedvergiftiging.

Nu, en voor de koe deed het er alles welbeschouwd weinig toe, of de slager daarboven zijn slag met juistheid had toegebracht — zij stierf immers toch, en het lijden duurde alleen maar wat langer....

Om deze zaal liep een soort gaanderij, die uitsluitend bestemd was voor de bezoekers en van hier konden zij zien, hoe de runderen, steeds bij acht tegelijk, werden getroffen door den vreeselijken hamer, geluidloos neerzakten en afgleden langs het hellende vlak.

Dan rees de vloer opnieuw, de hefboomen werkten, acht nieuwe koeien werden vlug binnen gedreven en door helpers naar de goede plaats

gebracht, de hamers rezen opnieuw en vielen bijna tegelijkertijd met een doffen slag neder.

En weder verdwenen de acht dieren, plotseling uit het oog, „net als op het tooneel in een tooverballet”, zooals de gids grijnslachend verklaarde.

Reeds hier werden eenige dames, die bij het gezelschap waren, zoodanig aangegrepen door het schouwspel van de zonder een klacht stervende, niets vermoedende groote dieren, dat zij moesten worden vervoerd naar het expresselijk daartoe bestemde vertrekje, waar zij vlugzout en eau de cologne konden vinden.

Nu kwam de zaal aan de beurt, waar de varkens den dood vonden — en het moest erkend worden, het menschelijk vernuft had hier hoogtij gevierd, in de wijze, waarop de knorrende, kermende en gillende dieren binnen enkele tellen van het leven overgingen in den dood niet alleen, maar zelfs in een toestand geraakten, waarin zij op niets meer geleken op het spartelende, schreeuwende varken, dat boven in de groote zaal zijn intrede in deze wereld van gegil en bloed had gedaan, waaruit het zoo spoedig weder zou verdwijnen.

Inderdaad, de aanblik was op het eerste gezicht waarlijk overweldigend.

Het allereerst viel het oog op een geweldig groot rad, beter gezegd een houten schijf van bijna vijf meter in doorsnede en een decimeter dik en dat langs den buitenomtrek voorzien was van een twintigtal stevige stalen haken.

Deze kolossale houten schijf was opgesteld dicht bij een der smalle wanden van de reusachtige slachtzaal en het was in een voortdurende wentelende beweging, langzaam maar gestadig.

Heel in de hoogte was een opening in den muur zichtbaar, waardoor men den hemel kon zien en telkens werd dat stukje blauwe hemel verduisterd door de gedaante van een tegenstribbelend, schel gillend varken, dat met een vaartje omlaag gleed, langs een door het lange gebruik spiegelglad uitgesleten houten goot en dan terecht kwam boven op een soort stelling, waar twee stoere mannen het opwachtten.

De eene belette het varken weder op de been te komen, de tweede sloeg zeer snel een der stalen haken om de achterpooten van het dier en een seconde later reeds slingerde het, onder het maken van krampachtige bewegingen met een twaalfstal kameraden aan de reusachtige

houten schijf, die langzaam voortwentelde.

De twee mannen hadden dit werk reeds lang gedaan en zij misten nooit hun greep. De ketting met den haak sloot dadelijk onverbiddelijk om de twee achterpooten en reeds werd het varken weggetrokken door de rondwentelende schijf en maakten zij zich van een ander meester.

En van dat oogenblik was het lot van den dikhuid verzegeld, want daar beneden wijdbeens staande, zijn donkerrood gekleurd, vlijmscherp mes in de vuist, stond de beul.

De langzaam draaiende schijf bracht een varken onder zijn bereik.

Hij greep het met de linkerhand bij de ooren en stak het met den linkervuist het vlijmscherp mes in de keel.

En terecht mocht de man er trotsch op zijn, dat zijn stooten negentig van de honderd maal doodelijk waren,

De man trok iederen ochtend een helder wit pak aan — maar een uur later zag hij eruit of hij een bad in bloed had genomen....

Het gedoode varken werd automatisch los gemaakt van den haak en schoof nu langzaam, heel langzaam voort over een eigenaardige tafel, die niets anders was dan een langzaam voortbewegend platform, ongeveer vijftig meter lang en dat dan bij de uiteinden om twee rollen liep.

Langs die tafel stonden een twintigtal mannen en zij zorgden voor de vlugge gedaanteverwisseling van het varken.

De eerste man, van den beul af te rekenen, was gewapend met een bijl en met een enkelen slag hief hij het varken den kop af.

De kop rolde in een daartoe geplaatste mand, die op geregelde tijden werd weggehaald op een kleine, op rails loopende kar en langzaam schoof het onthoofde varken naar den buurman, die met een enkele forsche snede de buik van het dier opende.

Een derde voltooide deze snede, een vierde hakte het borstbeen door, de vijfde ontdeed het dier met onbegrijpelijke snelheid van de ingewanden en nummer zes en zeven hieven de voeten af.

Deze geheele bewerking duurde te samen niet meer dan een paar minuten.

En nu kwam de laatste bewerking.

Terzijde van de tafel, aan het uiteinde, dat het verst van den man met de bijl verwijderd was, stond een ontzaglijke, met kokend water

ge vulde houten kuip — en hierin werd het varken zachtjes geschoven, dreef er eenigen tijd rond, want het water werd steeds in beweging gehouden door een electrisch gedreven machine en werd dan weder opgepikt, volkomen schoon en rose.

Dan kwam het onder snel rondwentelende harde borstels, werd opnieuw aan een haak geslagen, ging nogmaals in een kuip heet water en kwam tenslotte aan een blinkend geschuurd stalen rail te hangen met honderden anderen lotgenooten — en langzaam schoof deze lijkentocht naar het koelhuis, waar somtijds meer dan drieduizend, geheel voor den verkoop gereede varkens hingen.

En van het oogenblik dat het levende varken wanhopig spartelend de noodlottige opening binnenkwam, totdat het op een tijdstip in de tweede opening in de koelkamer kwam, waren juist zeven minuten verlopen.

Ook in deze zaal zorgde een breede gaanderij ter hoogte van de eerste verdieping ervoor dat de bezoekers er op hun gemak het slachten konden gadeslaan.

En zij stonden toch ver genoeg om niets te kunnen zien van de vreeselijke wonden, welke de arbeiders zich zelve soms toebrachten door het razende tempo, waarin zij moesten werken en dat de opzichter nog telkens trachtte te versnellen, door het op hoog loon aanstellen van een zoogenaamden „Tempoman”, dat was een sterke, schier onvermoeibare kerel, die met de

grootste vlugheid kon werken en naar wien zich dus alle anderen, goedschiks of kwaadschiks wel moesten regelen.

Het was ook niet zoo gemakkelijk, altijd raak te slaan, in een atmosfeer, half verduisterd door de wolken stoom uit de broeiketels, terwijl het heft glibberig werd van het bloed en terwijl er iedere weinige seconden opnieuw een varken komt aanschuiven, dat bewerkt moet worden.

En wee den arbeider, die er op een gegeven oogenblik twee voor zijn plaats zou hebben, hij zou onverbiddelijk worden ontslagen, als bederver van het beroemde tempo.

De bezoekers verbleven hier famelijk lang, maar niet velen konden het afschuwelijk doodsgerochel en het moordadig gegil van de varkens verdragen, hetwelk zoo luid was, dat men elkander onmogelijk kon verstaan en dat vermengd werd met het knarsen der kettingen, het doffe gedreun der motoren en het geluid van de langzaam voortschuivende tafel.

Intusschen, Raffles en Charly hadden bedankt voor het genoegen, dit schouwspel gade te slaan.

Eenige jaren geleden hadden zij bij Armour een paar minuten in de slachtzaal vertoefd en zij gevoelden volstrekt geen behoefte, de proefneming te herhalen.

Veeleer was hun opmerkzaamheid getroffen door het groote administratiegebouw, dat een heel eind verder lag, zoodat men er onder het werken zoo min mogelijk gestoord kon worden door de doodskreten der geslachte runderen.

H o o f d s t u k VI.

Raffles verkent het terrein.

Wynne was gewoon, iederen dag bijna tien uur in zijn kantoor door te brengen, want hij dacht er nog niet aan, werkeloos te zijn, daar hij zich daartoe nog te jong voelde en vreesde dat het nietsdoen hem zou schaden.

Raffles vernam dit zeer spoedig van een der opzichters, die over de groote binnenplaats liep en die zich wel wat scheen te verwonderen dat de touristen het voornaamste punt van het programma schenen over te slaan.

Daar Raffles evenwel wel begreep dat hij de juweelen natuurlijk niet hier zou behoeven te

zoeken en hij zich alleen maar op de hoogte had willen stellen van de gewoonten van den vleeschpakker, zoo vertoefde hij niet lang meer op de werven, maar vertrok een uur later weder naar de binnenstad.

Dienzelfden avond bevatten de meeste bladen reeds berichten omtrent de terugkomst van Wynne en zij gewaagden ook van de blijdschap van mevrouw Wynne bij de ontvangst van de schitterende juweelen, die op zee bijna verloren zouden zijn gegaan, zonder de kriegslist van Wynne, welke hij zoo uitstekend geheim had

weten te houden en waarvan zelfs zijn eigen dochter geen kennis had gedragen.

En verder konden de lezers uit deze berichten vernemen, dat mijnheer Wynne voornemens was over enkele dagen een zijner beroemde soirees te geven, bij welke gelegenheid zich zijn echtgenoot met de fraaie juweelen zou tooien.

Toen Raffles een dezer berichten gelezen had, hetgeen geschiedde in de groote leeszaal van het hotel, zeide hij op zachten toon tot Charly:

— Als wij daarbij maar worden uitgenoodigd dan zal de zaak gemakkelijk tot een goed einde zijn te brengen.

— En hoe wil je aan die uitnoodiging komen? vroeg de jonge man.

— O, dat zal niet zoo moeilijk zijn, gemakkelijker dan je schijnt te denken! antwoordde Raffles glimlachend. Ik ken in ieder geval wel een middel dat mij met open armen door dien beroemden spekslager zal doen ontvangen!

Er kwamen op dat oogenblik eenige hotelgasten binnen en het was niet mogelijk in deze gelegenheid nog langer over de zaak te spreken die de aandacht van Raffles gevangen hield.

Het was omstreeks twee uur in den loop van den volgenden dag, toen er een huurauto stil hield voor het huis van Wynne in de Washingtonstreet, dat veeleer den naam van paleis verdiende.

Er stapte een jonge man uit, met een buitenlandsch type en keurig gekleed, die even met den chauffeur sprak en toen vlug naar de huisdeur liep.

Hij belde aan en de deur werd geopend door een deftigen bediende, in zwarte zijde gekleed, met een korte broek en schoenen met zilveren gespen, die vroeg wat hij wenschte.

— Is mijnheer Wynne te spreken? vroeg de bezoeker, met een sterk buitenlandsch accent maar in goed Engelsch.

— Mijnheer Wynne is op dit oogenblik nooit thuis, mijnheer! antwoordde de bediende. Als gij voor zaken komt, zult gij u naar de werven moeten begeven.

— Hoe laat keert mijnheer Wynne daarvan terug?

— Meestal niet voor zes uur! Daarna ontvangt hij echter zelden bezoek.

De bezoeker scheen teleurgesteld te zijn, maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Is mevrouw Wynne misschien te spreken?

— Mevrouw is thuis!

— Wees dan zoo goed, haar mijn kaartje te geven! Misschien wil mevrouw mij wel even ontvangen!

De bediende nam het kaartje aan, wierp er onwillekeurig een blik op en las:

„Vicomte Raoul de Chaudefond”.

en daarboven een gravenkroontje.

Dit scheen den man zoozeer te treffen dat hij zich haastte, den bezoeker in de groote vestibule te laten binnentreden, die reeds getuigde van den rijkdom van den bewoner van dit huis.

De vloer bestond uit een kunstig ingelegd mozaiek van marmer, hier en daar bedekt met dikke Smyrna tapijten.

Er stonden lederen clubfauteuils, ronde tafels, van een dure houtsoort en verder waren er een paar zeer schoone copieën te zien van marmeren beelden uit de Fransche en Roomsche musea.

Aan weerszijden hingen een paar zeer kostbare gobelins aan de wanden.

Heel achterin de vestibule begon de dubbele trap, die zich boven vereenigde in een groot portaal, waarop aan weerskanten breede gangen uitliepen.

De bediende was een van de trappen opgegaan en de bezoeker had dus allen tijd, om zich ervan te verzekeren, dat mijnheer Wynne niet alleen een buitengewoon rijk man was, maar dat hij de goede gedachte had gehad, zich bij de inrichting van zijn huis de hulp te verzekeren van den man van smaak.

De bediende bleef eenige minuten weg, verscheen toen weder en verzocht den burggraaf met merkbaar ontzag hem te willen volgen.

En de bezoeker beklom achter den deftigen bediende de trap, volgde een der breede gangen en daarop hield zijn gids een der helften voor hem open van de dubbele hooge deur, die toegang gaf tot den salon van mevrouw Wynne, een zeer groot vertrek, ingericht met een eenigszins twijfelachtigen smaak ditmaal, een barbaarsche weelde, waarbij verguldsel, dik fluweel en marmer niet gespaard waren.

De groote schoorsteen vooral was een waar kunststuk van beeldhouwkunst en geheel opgetrokken uit bruin marmer.

De geweldige haard werd aan weerszijden geflankeerd door twee marmeren beelden, die den eigenlijken schoorsteenmantel droegen, waarop groote vazen van Chineesch aardewerk prijkten.

De vrouw des huizes had aan het raam gezeten, bezig met een of ander handwerkje en zij stond nu op om den bezoeker te begroeten, een groote, zware, niet onknappe vrouw met dik zwart haar en zwarte oogen, die haar Iersche afkomst verrieden.

Zij kwam op den bezoeker toe, die een bevallige buiging voor haar maakte en vroeg:

— Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, graaf? Wees zoo goed plaats te nemen!

— Het zou mij ten zeerste spijten, mevrouw, wanneer ik u moet lastig vallen, maar ik ben zoo vrij geweest mijn kaartje aan u te laten geven, daar ik niet zeer veel tijd heb en overtuigd was, dat gij mij evengoed terwille zoudt kunnen zijn als mijnheer uw echtgenoot!

Mevrouw Wynne had wel wat verwonderd toegeluisterd, nu en dan een blik wisselend met Alice, maar het was toch duidelijk aan haar geelaat te zien, dat die jonge Franschman, hij mocht dan zijn wie of wat hij wilde, een zeer gunstigen indruk op haar maakte.

— Als ik kan, wil ik u gaarne van dienst zijn, burggraaf! zeide mevrouw Wynne. Zeg mij slechts, wat de zaak is!

— Ik zal kort zijn, mevrouw en niet meer van uwen tijd eischen, dan volstrekt onvermijdelijk is! antwoordde de vreemdeling. Gij hebt op mijn visitekaartje kunnen lezen, dat ik van adel ben. Dat heeft mij nimmer teruggehouden, om in de wereld rond te zien en als het hart mij tot spreken dwong, ook te spreken, of liever te schrijven! Om kort te gaan — van mijn hand hebben reeds eenige reisbeschrijvingen het licht gezien, die in mijn land niet geheel en al zonder succes zijn gebleven. De kritiek was zeer welwillend en dat was mij een aansporing, op den ingeslagen weg voort te gaan en niet, als zoo veel andere jongelieden van mijn kennis, tehuis te blijven, in de vaste meening, dat het eigen land alleen de moeite eener nadere beschouwing waard was!

— Gij zijt dus een schrijver? riep Alice verrukt uit. O, dat moet heerlijk zijn, je indrukken aan het papier te kunnen toevertrouwen!

— Dat is het zeker, miss! hernam de Franschman. Nu verlangde ik er reeds geruimen tijd naar, ook de Unie te bezoeken en een paar weken geleden heb ik mij naar Amerika ingescheept, ten einde een grondige studie van land en volk te kunnen maken. En het spreekt van

zelf, dat ik daarbij in de eerste plaats het oog liet vallen op die talrijke takken van industrie, waardoor uw land zich een wereldnaam heeft verworven en welke men ten onzent alleen van hooren zeggen kent! En onder die takken van nijverheid neemt de vleeschpakkerij een zeer voorname plaats in.

— Dat doet zij ongetwijfeld, burggraaf! antwoordde mevrouw Wynne op een toon van gewicht. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat de pakkerij van mijn echtgenoot de vergelijking met die van Amour met glans kan doorstaan.

— Dat wist ik, madame! hernam de Franschman hoffelijk buigend. En omdat ik het wist, rijpte in mij het plan, aan mijnheer Wynne te verzoeken, mij in de gelegenheid te stellen, een grondige studie te maken van zijn belangwekkend bedrijf! Ik kwam hier om mijnheer Wynne deze vraag te stellen. Ik ben er evenwel van overtuigd, dat gij, madame, als gij wilt, mijn voorspraak zoudt kunnen zijn!

— Maar dat is bijzonder interessant! riep het jonge meisje uit, terwijl zij den vreemdeling vol belangstelling aankeek. Hebt gij hier vrienden, als ik vragen mag, Burggraaf?

— Weinig of geen, Miss! antwoordde de Franschman. Het is voor het eerst dat ik in Amerika kom — en mijn landgenooten staan er voor bekend dat zij niet bijzonder veel van reizen houden.

— Dan maakt gij dus een gunstige uitzondering op den regel! riep Alice vroolijk uit. Ik ben juist met papa naar Europa geweest, heb acht dagen in Parijs vertoefd en ik heb er genoten! Het is een heerlijke stad!

— Het doet mij genoegen, dat gij dat zegt, Miss! hernam de Chaudfond, en zijn oogen verkregen een warmen glans.

Er werd nog over eenige onderwerpen gesproken en daarop stond de Franschman weder op om te vertrekken, en daarbij had hij de toezegging gekregen, dat mevrouw Wynne met haar man over hem zou spreken, en dat hij er goed aan zou doen, den volgenden dag omstreeks half twee nog eens terug te komen, daar de varkens-koning op verzoek van zijn vrouw de lunch wel zou thuis gebruiken.

Toen de burggraaf was heengegaan, keken moeder en dochter elkander veelbeteekenend aan en mevrouw Wynne riep vol geestdrift uit:

— Een charmante jongen! En wat spreekt hij goed Engelsch!

— En zoo gedistingeerd en hoffelijk — een echte edelman! voegde Alice er aan toe. Hoe oud zou hij zijn, denkt gij?

— Hoogstens dertig jaar, en waarschijnlijk nog wel jonger! antwoordde mevrouw Wynne.

Alice keek even nadenkend door het groote raam en mompelde toen half voor zich heen:

— Ik hoop dat papa zal goedvinden dat de burggraaf een studie maakt van zijn zaak!

— Zou hij rijk zijn? vroeg mevrouw Wynne.

— Och, wat doet er dat toe als men van adel is! riep Alice uit. Maar hij ziet er in ieder geval uit als iemand die veel geld heeft. Ik zal papa vanmiddag ook wat bewerken, — ik wil graag eens nader kennis maken met den burggraaf!

De uren verstreken en omstreeks zes uur in den middag keerde Wynne in gezelschap van zijn jongen secretaris naar zijn prachtig huis terug om er te dineeren.

Het was reeds lang de gewoonte dat Ted Larimer aan de maaltijden deelnam, en zoo moest de arme jongen de marteling ondergaan, het meisje zijner keuze met meer dan verdachten aandrang de zaak van den jeugdigen burggraaf te hooren bepleiten.

Het had hem al moeite genoeg gekost, het hoofd te bieden aan de talrijke Amerikaansche kapers op de kust, die zich bij dozijnen hadden opgedaan, om het hartje — en den reusachtigen bruidschat van de milliardairsdochter te winnen.

En nu kwam daar een vreemde snoeshaan uit Parijs, Alice kende hem ternauwernood, zij had tien minuten met hem gesproken — en zij drong bij haar vader aan, om hem toestemming te geven tot het bestudeeren van zijn onderneming, alsof het een levensbelang gold en alsof de jonge burggraaf een teerbeminde bloedverwant was.

Geen wonder dus, dat de beklagenswaardige secretaris er stil en gedrukt bij zat en geen trek scheen te hebben in de kostbare spijzen, die in weelderigen overvloed werden opgediend door een drietal bedienden.

Wynne scheen in het eerst niet veel lust te hebben, de gevraagde toestemming te verleenen, maar toen zijn vrouw hem iets in het oor had gefluisterd, bromde hij eerst voor zich heen en keurde het goed, dat Chaufond den volgenden

dag om half twee zijn opwachting zou komen maken.

Wat Miss Anastasia Snug betreft — zij had geen woord gesproken, maar zat recht als een kaars en maakte uit louter gewoonte en overdreven plichtsbesef tot Alice nu en dan een van die opmerkingen, waarop men kinderen van vijf en zes jaar pleegt te onthalen en waarnaar het jonge meisje natuurlijk reeds lang niet meer luisterde.

Maar toen de maaltijd was afgelopen nam de spichtige gouvernante het jonge meisje een weinig terzijde en begon op strengen toon:

— Heeft u op mijnheer Larimer gelet, Miss Alice?

— Neen, Miss Snug! antwoordde Alice op onschuldigen toon. Waarom zou ik vandaag speciaal op hem moeten letten?

— Hij was heel bleek en stil, Miss Alice!

— Hij heeft misschien gespeculeerd of te veel gerookt! hernam Alice schouderophalend.

Maar de gouvernante greep haar bij den arm en schudde haar heen en weer, zooals zij het tien jaren geleden placht te doen en zeide met fluisterende stem:

— Ondeugend nest! Je weet heel goed waarom de arme jongen zoo bleek en zoo stil was! Je hebt over dien Franschman gesproken met een geestdrift.... heb je dan nog heelemaal niet bemerkt dat mijnheer Larimer je liefheeft?

Het is een schande, zoo met iemands hart te spelen.

— Maar ik speel heelemaal niet met zijn hart! verdedigde Alice zich verontwaardigd. Zoo iets mag u nooit weer zeggen, miss Snugg. Ik zou Ted voor geen goud pijn willen doen!

— Maar — als dat waar is, dan is hij je ook niet onverschillig! riep de gouvernante uit.

— Dat heb ik ook nooit gezegd! zeide Alice met gebogen hoofd en op zachten toon. Ik mag hem heel graag lijden en dat weet hij ook heel goed. Maar verder — — —

— Maar verder is hij niet van adel en maar een heel gewone Amerikaan! ging miss Snugg op boezen toon voort. Nu, ik ken je al heel wat jaren, meisje — en voor ons allen hoop ik van harte, dat die mooie Fransche mijnheer nog dezen nacht beide beenen breekt!

En verontwaardigd wendde de gouvernante zich af, die niet mooi, een weinig zonderling — maar een vrouw met een goed hart was.

Hoofdstuk VII.

De juweelen verdwijnen opnieuw — thans voorgoed.

Er was omstreeks een week verlopen, sedert den terugkeer van den schatrijken vleeschpakker naar Chicago en dien avond zou de soiree plaats vinden, bij welke gelegenheid mevrouw Wynne zich zou tooien met de beroemde juweelen.

Binnen zeer korten tijd was burggraaf de Chaufond als het ware een huisvriend geworden in het paleis van den rijken varkenskoopster.

Hij had zich ieders hart weten te winnen door zijn beminnelijkheid, zijn geest, de wijze waarop hij wist te verhalen van zijn reizen — en door den nimbus, die hem omgaf en die zijn invloed niet mist op bijna iederen Amerikaan — zijn adeldom.

Het verwonderde dan ook niemand van de vele vrienden der Wynne's, dat monsieur de Vicomte onder de genoodigden behoorde.

Het was ook niet onopgemerkt gebleven, dat er een zekere nauwe relatie was ontstaan tusschen den burggraaf en de dochter des huizes, die vrij veel in zijn gezelschap vertoefde, wandelritjes met hem maakte langs den oever van het meer, veel met hem danste en tot tweemaalens bezoek van den jongen burggraaf ontving in de schouwburgloge van haar vader.

Dit alles nu had weinig te beteekenen in een land als Amerika, waar de vrijheid van omgang tusschen de beide geslachten zeer groot is, maar de beklagenswaardige Ted was er niettemin diep ongelukkig onder.

Met leede oogen moest hij het aanzien, dat het jonge meisje, dat hij waarachtig liefhad en dat hij geen oogenblik gearzeld zou hebben tot zijn vrouw te maken, ook al zou haar vader haar geen cent bruidschat hebben medegegeven onder de bekoring was geraakt van den jongen Franschman — een bekoring waaraan hij zich zelf nauwelijks wist te onttrekken, ondanks alles — dat moest hij zichzelf eerlijk bekennen.

Want het ergerlijke was, dat hij den Franschman volstrekt niets kon verwijten.

Hij deed niet de minste moeite om zich beminnelijk voor te doen, hij zocht het gezelschap van het jonge meisje niet opzettelijk, hij zond geen bloemen of iets dergelijks, hij behandelde

haar volstrekt niet anders dan hij de andere jonge meisjes van zijn kennis deed, die allen met hem dweepten.

De burggraaf scheen zich zelf in het geheel niet bewust te zijn, dat hij zulk een grooten invloed uitoefende, vooral op het vrouwelijk geslacht en ging kalm zijn weg, hij bracht eenige uren per dag door in de fabrieken van Wynne, die zijn aanbevelingsbrieven in volkomen orde had bevonden, hij legde overal de vereischte beleefdheidsvisites af en verder ging hij rustig zijn eigen gang, zonder zich in het minst op te dringen, een weinig gereserveerd, een weinig koel en bepaald op een afstand tegenover Alice Wynne.

Er zouden op de soiree een paar honderd gasten verschijnen, allen behorende tot de rijkste inwoners van Chicago en eenige bladen hadden reeds heel wat regels gewijd aan deze gebeurtenis.

Er zou gedanst worden, er zouden eenige liederen, ten beste worden gegeven door een zangeres van den Metropolitan schouwburg, die daarvoor een gage van tweeduizend dollar ontving en vervolgens zou er gesoupeerd worden. En het souper beloofde juist het glanspunt van den avond te zijn.

Men fluisterde, dat Wynne voor dezen weelderigen maaltijd de kapitale som van twintig duizend dollar had moeten neertellen.

En dat was niet te verwonderen, als men bedenkt, dat de bloemen voor de taferversiering alleen ongeveer twee duizend dollar zouden moeten kosten.

Er zouden allerlei in dien tijd van het jaar zeer moeilijk te verkrijgen lekkernijen worden opgediend en aan ieder van de gasten zou een aardig, kostbaar souvenir worden ter hand gesteld — voor de heeren een gouden cigarettenkoker, voor de dames een broche van hetzelfde kostbare metaal.

En na het souper zou er opnieuw gedanst worden, zolang de beenen der gasten hen slechts wilden dragen.

Het was omstreeks half negen in den avond,

toen de eerste gasten begonnen te verschijnen.

De meeste kwamen in hun eigen auto — reusachtige Limousines, die tot onder de breede luifel konden rijden, welke den monumentalen stoep overdekte, zoodat de gasten droogvoets konden binnengaan, in geval van regen.

Zij werden door den deftigen Buttler en door twee bedienden ontvangen in de groote vestibule, waar zij hun overgoed aflegden, hetwelk werd bewaard in een tot vestiaire ingerichte zijkamer, waar een kamermeisje voor de controle zorgde.

Dan bestegen zij de breede trap en bevonden zich boven op het ruime portaal juist tegenover de breede deuren van de danszaal, met haar gladgeboenden parketvloer, haar palmen en haar vier groote vensters, die aan de achterzijde van het huis op den tuin uitzagen — een tuin als een klein plantsoen en in een stad als Chicago een bijzonderheid.

Naast deze danszaal en ervan gescheiden door twee breede doorgangen met portières afgesloten, bevond zich een kleinere zaal, bestemd om er, op een uitstekend ingericht tooneeltje, comediestukken of levende beelden te vertoonen.

Hier zou de beroemde zangeres optreden.

Tegenover deze breede doorgangen was de hooge dubbele deur, die toegang gaf tot de souperzaal en hier waren van het begin van den avond af, reeds de talrijke bedienden bezig met het aanrichten van de bijna negentig couverts.

En over eenige uren zouden de tafels doorbuigen onder het gewicht van het zware zilveren vaatwerk, beladen met de kostelijkste spijzen, die het meeste verwende gehemelte zich slechts kan wenschen.

Een klein, koud buffet, voor degenen, die aan het souper niet zouden deelnemen, was aangericht in een afzonderlijk vertrek, achter het tooneelzaaltje gelegen en dat eveneens met twee ramen uitzicht gaf op den tuin.

Tenslotte bevond zich op een kleine estrade in de danszaal het kleine, maar voortreffelijke orkestje, dat voor dansmuziek zou zorgen.

Mevrouw Wynne ontving haar gasten op den drempel van de deur, die uitkwam op het groote portaal.

En zij droeg haar befaamde juweelen.

Het fonkelde en schitterde in heur haar, op haar boezem, aan haar ooren en om haar polsen!

Wat Wynne betreft — hij had nog te werken en zou pas later een kijkje komen nemen. Maar

Alice, die er uitzag om te stelen in haar lichtblauw toiletje, nam eveneens de honneurs waar en werd daarbij terzijde gestaan door Miss Anastasia Snugg, spichtiger, statiger en scherper dan ooit en gedost in een kanariegeel japon, die tot aan de kin was dichtgeknoopt — want de waardige gouvernante veroordeelde om zeer doorzichtige redenen het décolleté en verklaarde het voor een uitvinding des duivels.

Langzamerhand begon de groote zaal zich te vullen en reeds gingen de bedienden rond met ververschingen.

De dames onder de gasten hadden zich evenmin onbetuigd willen laten op het gebied van sieraden en zich omhangen met alles wat hun juweelenkistjes maar wilden opleveren.

En als er zich daar toevallig een juwelier had bevonden, dan zou hij de gezamenlijke waarde van al die schitterende steenen, al die zacht glanzende paarlen op minstens vijf millioen dollar hebben geraamd.

De muziek zette een slepende wals in en het bal was geopend.

Het was bijna tien uur en Alice had reeds eenige dansen met Ted Larimer gedaan, die zijn hoop weer voelde herleven, toen burggraaf de Chaudfond binnentrad.

En aller oogen wendden zich dadelijk naar zijn slanke figuur, die zoo voordeelg uitkwam in den onberispelijk gesneden rok.

Hij scheen zich echter volstrekt niet bewust te zijn van den indruk, dien hij maakte en begaf zich dadelijk naar de vrouw des huizes, teneinde deze met zijn gewone, echt Fransche hoffelijkheid te gaan begroeten.

En toen hij dit gedaan had, wandelde hij rechtstreeks op Ted Larimer toe en zeide met een glimlach om de lippen:

— Hebt gij soms eenige oogenblikken voor mij, mijnheer Larimer?

De jonge secretaris had nog slechts weinige woorden met den Franschman gewisseld, want het was hem onmogelijk vriendschappelijk om te gaan met den man, dien hij als den verwoester van zijn levensgeluk begon te beschouwen.

Hij keek dan ook wel een weinig verbaasd en verstoord, toen hij antwoordde:

— Ik ben natuurlijk tot uw dienst, burggraaf, ofschoon ik eigenlijk niet goed kan inzien...

— Gij zult het spoedig genoeg inzien, waarde heer Larimer, hernam de Franschman bedaard.

Het zal misschien tot uw geluk zijn, als gij aan mijn verzoek gevolg geeft.

— Ik ben tot uw dienst!

— Dank u! Maar laten wij niet hier in het gewoel der dansers blijven — wij kunnen hier niet ongestoord praten.

En de Chaufond bracht den verwonderden secretaris door het gewoel der dansende paren heen, naar de tooneelzaal, die op dat oogenblik verlaten was, want de zangeres zou pas vele uren later optreden.

En toen zij samen zich verwijderden, volgden hen twee meisjesoogen, waarin een blik van verbazing, ongerustheid en zelfs een weinig vrees gelegen was.

De Chaufond had Ted op een der stoelen doen plaats nemen, die daar reeds op rijen gereed stonden, nam zelf plaats, sloeg het eene been over het andere, keek den jongen secretaris eenige oogenblikken glimlachend aan en zeide toen:

— Gij hebt zeker een erge hekel aan mij?

De vraag kwam zoo onverhoeds, dat Ted Larimer niet aanstonds antwoord wist te geven en den Franschman bedremmeld aankeek.

Toen stamelde hij:

— Waarom denkt gij dat, burggraaf? Ik wil zeggen....

— Neen, verontschuldigt u vooral niet en draait er ook niet om heen! hernam de Chaufond. Laten wij liever eerlijk met elkander spreken. Gij hebt een hekel aan mij, gij vermijdt mij, omdat gij in mij een medeminnaar ziet! Waarom zoudt gij er niet rond voor uitkomen?

De jonge secretaris aarzelde nog even en barstte toen eensklaps met nauwelijks bedwongen harts-tocht uit:

— Welnu, gij hebt gelijk, burggraaf. Het is zoo — ik zie in u den man, die op weg is, mij mijn geluk te ontstelen.

— Gij hebt miss Alice dus lief?

— Meer dan mijn leven!

— Gij zoudt met haar in het huwelijk willen treden, ook al zou haar vader haar geen dollar cent meegeven?

— Ik zou mij geen oogenblik bedenken, burggraaf, dat zweer ik.

— Misschien ben ik onbescheiden als ik u deze vraag stel — maar hebt gij haar gezegd dat gij haar liefhebt?

— Meermalen!

— En zij?

— Vraagt gij dat? Gij wiens gezelschap zij zoekt en aan wien zij blijkbaar de voorkeur geeft boven mij? riep Larimer op bitteren toon. Zij geeft niets om mij!

— En ik ben van een andere meening! hernam de Franschman rustig. Zij heeft mij volstrekt niet lief, zij leest nog niet duidelijk in haar eigen hart — het is mijn titel alleen die haar verblindt!

— Wat helpt mij dat, als voor mij het resultaat hetzelfde zal blijven? riep Larimer ongeduldig.

— Het zal u veel helpen, want ik vertrek zeer spoedig.

— Werkelijk? riep Larimer met schitterende oogen uit en met een klank in zijn stem, die den Franschman opnieuw een glimlach ontlokte. Neem het mij niet kwalijk, die uitroep ontviel mij! Maar....

— Waarom zoudt gij niet oprecht zijn, mijnheer Larimer, hernam de Chaufond. Ik begrijp zeer goed dat mijn heengaan een opluchting voor u is. Nu, gij zult spoediger tevreden gesteld worden, dan gij denkt. Maar daarmee zijn wij nog niet van elkander af. Gij gelooft mij toch zeker wel, als ik u zeg, dat ik volstrekt niet met Miss Alice wil huwen. Al beken ik dat zij een lief meisje is.

— Ik geloof u, burggraaf!

— Dat kunt gij ook gerust doen!

Dan ga ik verder! Ik gevoel, en ik weet bijna zeker, dat Miss Alice u wel degelijk lief heeft, maar dat zij er zich zelf niet van bewust is, zooals dat meer voorkomt, dan men wel denkt! Welnu, ik wil u helpen en ik wil het haar door een zeer eenvoudig middel duidelijk maken, wie de held van haar droomen is en het eigenlijk steeds is geweest, zonder dat zij het zelf nauwkeurig wist.

— Zoudt gij dat werkelijk willen en kunnen? riep Larimer met trillende stem uit, terwijl hij naar de hand van de Chaufond greep. Zeg mij dan, wat gij denkt te doen. Waarin bestaat dit middel?

— Pardon, mijnheer Larimer, dat is mijn klein geheim, dat mag ik u werkelijk niet verraden, anders zou ik het aardige spel bederven! Gij zult het over een half uur zelf evengoed weten als ik het thans weet! Gij moet mij echter helpen. Daartoe hebt gij niets anders te doen, dan u op dit oogenblik, zonder eerst weder de dans-

zaal te betreden, naar de kleine blauwe kamer te begeven, op deze zelfde verdieping.

— Naar de blauwe kamer? Wat moet ik daar doen? riep Larimer verbaasd uit.

— Wachten! antwoordde de Franschman bedaard. Wachten en anders niet.

Hij haalde zijn fijn, gouden horloge te voorschijn en vervolgde, na er een blik op te hebben geworpen:

— Het is nu precies half elf. Gij gaat nu naar de kamer, die ik u daar noemde en blijft daar minstens een half uur. En ik verzeker u dat er om elf uur wel iets zal geschieden, dat u zal overtuigen van de waarheid van hetgeen ik u zoeven zei met betrekking tot Miss Alice. Neen vraag mij nu niets en doe eenvoudig wat ik u zeg! Het is toch niet zoo moeilijk, zou ik denken?

— Het is integendeel al heel gemakkelijk, burggraaf! Alleen begrijp ik volstrekt niet....

— Dat is ook niet noodig, ik begrijp het des te beter! hernam de Franschman bedaard. Maar gij moogt het vertrek onder geen beding verlaten voor elf uur, bedenk dat daar veel van afhangt!

— En gij, wat zult gij doen?

— Ik zeide het u reeds, ik ga heen en spoediger dan gij het verwacht zult hebben. En ga nu en zorg vooral dat Miss Alice u niet ziet!

— Ik weet nog niet wat gij met mij voor hebt, burggraaf, maar ik voel nu dat gij het goed met mij meent! riep Larimer met warmte uit en hij greep opnieuw de hand van den burggraaf, die zonderling koud aanvoelde.

En daarop verliet de jonge man vlug de tooneelzaal door een tweede deur, die dadelijk op de breede gang uitkwam, overtuigde zich dat deze geheel verlaten was en liep haastig naar de blauwe kamer, zoo geheeten omdat zij met blauwe zijde behangen was en de meubelen overtrokken waren met zwaar, blauw gebloemd brocaat.

Hij maakte licht, na de gordijnen voor het eenige raam te hebben dichtgetrokken, zette zich in een stoel en wachtte....

De Chaufond stond op, toen hij de deur achter den jongen secretaris zag dichtvallen en verliet toen op zijn beurt door diezelfde deur de kleine tooneelzaal.

Op de gang gekomen, stond hij een oogeblik stil om te luisteren, liep toen haastig en volkomen onhoorbaar een trap op en klopte op

de deur van de werkkamer van Wynne, die daar nog bezig was met het nazien van zijn particuliere correspondentie.

— Binnen! klonk de stem van Wynne eenigszins ongeduldig.

Chaufond trad binnen en sloot de deur weer achter zich.

Hij stond in een vertrek waarvan een der wanden was ingenomen door de geweldig groote brandkast, waarvan de deur thans openstond.

Wynne, die voor zijn reusachtig schrijfbureau zat, had het hoofd opgeheven en vroeg toen hij den bezoeker herkende:

— Wel, mijn waarde burggraaf — niet in de balzaal? Wilt gij mij spreken? Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Met uw geld, waarde heer Wynne, antwoordde de Chaufond bedaard.

Hij was met een paar stappen bij de schrijftafel, en sneed met een bliksemsnelle beweging den draad van de telefoon door, en vervolgens die van de bel, voor de verblufte Wynne er aan gedacht had een beweging te maken.

En toen hij weder bij zinnen was, en het gezegde van den Franschman goed had verwerkt, keek hij recht in den loop van een groote revolver, welke de Chaufond hem voor den neus hield.

— Sta op! beval de Franschman kortaf.

De milliardair gehoorzaamde bevend, witter dan een laken, en volstrekt niet begrijpend wat er met hem geschiedde.

— Ga mij voor naar de brandkluis! vervolgde de Chaufond bedaard. Zoo — het is goed!

Beiden waren de reusachtige brandkast genaderd, en met raadselachtige vlugheid greep de linkerhand van den Franschman eenige malen achtereen in de kluis, en dan verdwenen er telkens dikke stapels bankbiljetten in den binnenzak van zijn rok.

Maar de revolverloop week niet uit zijn richting!

Het duurde nauwelijks eenige seconden.

Toen klonk weer de rustige stem van de Chaufond:

— Ga daar binnen — in de kluis!

— Wat — gij wilt...? stamelde Wynne, schor van woede, vernedering en angst.

— Praat niet zooveel en doe wat ik zeg! over een half uur zult gij bevrijd zijn, hernam de stoutmoedige roover. En toen de vleesch-

pakker nog scheen te aarzelen, was een enkele duw voldoende om hem de kluis te doen binnengaan — de deur draaide langzaam om haar hengsels. Wynne was opgesloten.

— Dat is vlug en ordelijk afgeloopen! bromde de indringer. Schreeuwen of op de deur slaan zal hem volstrekt niets helpen — men zou het zelfs in deze kamer nauwelijks hooren. En nu de rest!

Hij opende de deur weder, overtuigde zich dat zich niemand op den gang bevond en daalde de trap weder af.

Zonder dat zijn gelaat ook maar de geringste opwinding verried, trad hij de danszaal weder binnen, en trad met een hoffelijke buiging op de vrouw des huizes toe, en zeide:

— Madame, gij zoudt mij zeer veel genoegen doen, indien gij mij een paar minuten zoudt willen toestaan. Ik heb u iets van het grootste gewicht mede te deelen. Het is voor mij van belang — maar ook voor u! Het betreft... mejuffrouw uw dochter...

Mevrouw Wynne keek den Franschman eerst een weinig verwonderd aan, maar toen bedacht zij, dat dit wellicht in zijn land zoo de gewoonte was.

Er verscheen een beminnelijk lachje op haar dik gezicht, toen zij ten antwoord gaf:

— Ik ben geheel tot uw dienst, burggraaf! Maar — zou ook mijn man...?

— Hij wacht ons reeds in zijn werkkamer, mevrouw! zeide de Franschman.

— Op zijn werkkamer? herhaalde mevrouw Wynne. Nu, laten wij dan maar spoedig gaan!

Het tweetal verliet de danszaal, zonder dat iemand het scheen op te merken.

Een paar minuten later opende de burggraaf de deur van het werkvertrek en liet mevrouw Wynne binnen gaan.

Zij keek verwonderd en ook wel een weinig ongerust rond, en vroeg toen:

— Welnu — waar is mijn man?

— Hij zit in de brandkluis, madame! antwoordde Chaufond op den beminnelijksten toon van de wereld.

— In de... stotterde mevrouw Wynne, terwijl zij verbleekte en den ander ontsteld aanzag. Gij drijft toch niet den spot met mij?

— Niet in het minst, madame! Dat zou van mijn kant al zeer onhoffelijk zijn!

— Maar — hoe is mijn arme man daar dan ingeraakt? riep mevrouw Wynne uit.

— Hij is er in, omdat ik er hem heb inge-

duwd, madame! antwoordde de Franschman volkomen kalm. Ik heb hem namelijk voor een groot bedrag aan bankpapier ontstolen!

De vrouw des huizes keek den burggraaf met een soort van afgrijzen aan en zeeg toen zonder een kreet te slaken, langzaam van haar stoel op den grond.

— Uitnemend! bromde de Franschman in zich zelf. De brave vrouw bespaart mij de onaangename en onkiesche taak, haar te moeten bedwelen! Zij is althans een vrouw die op het rechte oogenblik weet flauw te vallen!

Hij bukte zich en maakte met groote behendigheid en snelheid het kostbare halssnoer, de oorhangers en de broche los, die bliksemsnel in zijn zakken verdwenen.

Daarop hield hij een paar seconden een klein fleschje onder den neus van de bewustelooze vrouw, knikte tevreden en zeide op zachten toon tot zichzelf:

— Dat is wel voldoende voor een kwartier! En nu het aandoenlijke slot van de geschiedenis!

Vlug verliet hij de kamer en ging haastig de trap af, om ten derde male de danszaal binnen te treden.

Spoedig had hij Alice ontdekt, die naar iemand scheen te zoeken.

Hij trad op haar toe en zeide met zijn diepe, warme stem:

— Zoudt gij mij een paar minuten willen toestaan, Miss? Ik heb u iets van belang mede te deelen — en dat geen uitstel duldt!

Alice verbleekte, werd daarna vuurrood en stamelde:

— Als het niet langer dan een paar minuten is, burggraaf... ik mis vader en moeder... en Ted zie ik ook nergens.

— Juist over hen wilde ik u spreken, miss! hernam de Franschman. De kleine souperzaal lijkt mij bij uitstek geschikt — er is nu niemand!

— Wij moeten dus alleen zijn? vroeg Alice, opnieuw blozend.

— Volkomen alleen, miss! antwoordde de Chaufond.

Hij bood haar den arm en geleidde het jonge meisje eerst naar de tooneelzaal, vervolgens naar het kleine zaaltje daarachter, waar het koude buffet was aangericht en waar zich thans inderdaad niemand bevond.

Chaufond geleidde het meisje naar een stoel, keek een oogenblik ernstig en een weinig bleeker

dan gewoonlijk op haar neer en begon toen op zachten toon:

— Voor wien houdt gij mij, miss Wynne?

— Voor wien ik u houd? herhaalde Alice verbaasd. Voor wien anders dan voor burggraaf Raoul de Chaudefond? Die zijt gij toch?

— Neen, miss, die ben ik niet. Aanstonds zult gij weten wie ik dan wel ben. Zeg mij eerst eens oprecht — zoudt gij mijn aanzoek hebben aangenomen, indien ik bij uwe ouders om uw hand had gevraagd?

Alice keek hem verschrikt aan en stamelde toen:

— Ik weet niet.... ik geloof....

— Gij wilt toch zeker niet zeggen, dat gij mij in die luttele dagen lief genoeg hebt gekregen, om met mij den band voor het leven te sluiten? hernam de zonderlinge vreemdeling op ernstigen toon. Weet gij dan niet, dat er in dit huis een man woont, die uw liefde honderdmaal meer waard is, dan ik het ooit zou kunnen zijn? Gij buigt het hoofd? Gij zwijgt?

Een oogenblik bleef het zeer stil in het vertrek.

Toen ging de vreemdeling langzaam, bijna plechtig voort:

— Luister miss — en leer in uw hart te lezen! Ik ben geen Franschman, ik ben geen burggraaf!

Ik ben John Raffles, de dief, de inbreker! Ik heb zooveen uw vader in zijn eigen kluis opgesloten en uw moeder van haar kostbare juweelen beroofd — hier ziet gij haar broche. Er is haar echter volstrekt geen leed geschied — over tien minuten zal zij weder bijkomen. Wat Ted Larimer betreft — hij heeft met mij willen strijden en ligt zwaar gewond in de blauwe kamer....

Doodsbleek was Alice opgerezen en haar oogen keken Raffles aan met onzegbaren afschuw.

Toen slaakte zij een luiden kreet en snelde het vertrek uit.

Raffles ijde naar de deur en keek in den gang — toen bromde hij voldaan:

— Zij gaat het eerst naar de blauwe kamer — de oude lui komen pas in de tweede plaats — nu, ik meen te mogen zeggen, dat ik dat handig heb klaargespeeld en dat er hier binnenkort wel een bruiloft zal worden gevierd! Maar nu wordt het voor mij de hoogste tijd om de plaat te poetsen.

En hij ijde de trap af, bereikte de vestibule, liet zich jas en hoed geven en stond eenige seconden later op straat. Een auto wachtte hem op den volgenden straathoek.

Raffles sprong er in en de auto verdween snel te midden van het straatgewoel.

Diplome d'honneur 1895
Cigaret J. v. K.

De volgende aflevering (No. 457) bevat:

In den Harem van den Sultan.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885